

Chuyến Đi Bão Táp

Hoàng Thu Dung

inack.info

Chuyến Đi Bão Táp

Hoàng Thu Dung

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bão Táp

Chương 1

Ngồi ở phòng chờ, Mỹ Linh than luôn miệng :

- Trời ơi là trời ! Anh em kiêu gì mà như vậy đó . Ấy là mới làm trợ lý , nếu làm giám đốc nữa chắc không mong gì được diện kiến.

Phương Mai ngồi im, mặc cho Mỹ Linh bồn chồn đi tới đi lui như con rối . Cô cắn móng tay nhìn vợ vẫn trong phòng . Cô hiểu Mỹ Linh sốt ruột ghê lắm . Cả cô cũng tò mò muốn biết ông anh kết nghĩa của Mỹ Linh . Người mà nó nháo nhác đi tìm suốt ngày nay . Xem ông ta mặt mũi ra sao.

Cửa phòng bật mở, rồi 1 thanh niên đi ra . Anh ta còn đang ngó dáo dác tìm kiếm Mỹ Linh đã nhanh chân tóm lấy áo ông anh đáng kính :

- Anh biết em chờ anh bao lâu rồi không ? Gần 1 tiếng . Anh làm trò khỉ gì trong đó vậy ?

- Nói từ từ thôi Linh, làm gì dữ vậy, rách áo anh . Người ta nhìn kì.

Mỹ Linh buông áo anh ra, nói 1 tràng :

- Em đã gọi điện cho anh 6 lần, không lần nào gặp được hết . Anh biết em gấp lắm không , bị cấm thi đến nơi rồi kì, em mà không được thi lại môn này thì...

Người thanh niên ngắt lời cô :

- Đi, đi qua quán nước nói chuyện, đứng đây kì lắm.

- Thì đi.

Phương Mai còn chưa kịp đứng lên thì Mỹ Linh đã lao chao nắm tay kéo cô đến trước mặt ông anh :

- Bạn em đó, còn đây là anh ta, anh kết nghĩa.

Phương Mai gật đầu chào anh, anh cũng gật đầu với cô . Chưa kịp nói gì thì Mỹ Linh đã kéo anh ra sân . Phương Mai lững thững đi theo sau . Vừa ngồi vào bàn ông anh của Mỹ Linh đã khoát tay :

- Chuyện gì nói nhanh lên . Trong vòng 10 phút thôi, anh bận lắm , yêu cầu nói ngắn gọn.

Phương Mai phật lòng nhìn anh, thấy tự ái dùm Mỹ Linh . Nếu là cô thì cô sẽ đứng dậy bỏ về rồi . Làm gì mà ghê vậy " tiếp trong 10 phút " đúng là " bộ trưởng" bộ quan trọng.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn lặng yên nhìn 2 người . Mỹ Linh có vẻ không để ý thái độ gần nhu nghiêm khắc của ông anh . Cô nhấp nhồm :

- Anh có biết em bị cấm thi không ?

- Làm sao anh biết được.

- Bởi vậy, anh em gì đó , anh khác trước nhiều lắm nghe , bộ đi làm rồi thay đổi hả , có chuyện quan trọng em mới tìm anh chứ bộ , vậy mà bắt em ngồi chờ 1 buổi , trong khi em rối như tơ vò, em...

Anh chận lại :

- Nói ngắn gọn thôi , tại sao em phải thi lại , và bây giờ anh phải làm sao , em muốn anh giúp chuyện gì ?

Mỹ Linh cứ xoắn tay vào nhau ., hết bẻ mấy ngón tay lại vò vò chiếc khăn . Cử chỉ thật láu táu, bối rối :

- Hôm qua em về nhà, mới lên trường thì tụi bạn nó cho em hay em bị cấm thi . Hồn vía em bay tứ tung luôn . Thật rồi muốn chết được.

Người thanh niên cau mày :

- Thi lại hay cấm thi ?

- Cấm thi, cho nên em mới rối, chứ thi lại thì em lo học bài rồi . Tìm anh làm gì.

- Tại sao phải đến nỗi như vậy lận ?

Mỹ Linh lúng túng :

- Mấy môn khác em cũng nghĩ... nhưng tùy môn, còn môn Anh văn em tưởng đâu đến nỗi, đằng này lại cấm thi môn Tirét , mà đây là môn phụ thì có quan trọng gì . Vậy mà lại khó khăn . Trong khi...

Nói chuyện không đầu không đuôi như vậy ai mà hiểu cho nỗi . Mỹ Linh là hay như vậy lắm . Lúc rồi lên thì nó làm cho người khác cũng rối theo . Thấy ông anh kết nghĩa rõ ràng là không hiểu, Phương Mai xen vào :

- Thế này anh ạ . Tại học kỳ 2 Mỹ Linh nghỉ học nhiều quá . Nhất là môn Triết . Nó nghỉ quá số tiết qui định nên khoa cấm thi . Bây giờ nó đến nhờ anh năn nỉ giùm thầy chủ nhiệm khoa,, vì anh được thầy cưng nhất trong các sinh viên, với lại bây giờ anh cũng đã thành đạt. Giọng nói từ tốn và đầy thuyết phục của cô khiến anh phải ngồi im lắng nghe . Rồi quay lại nhìn cô :

- Bạn Mỹ Linh đây hả ? Tên gì vậy cô bé ?

Mỹ Linh lanh chanh :

- tên Mai, Phương Mai, bạn thân của em đó.

- À, người mà em muốn làm mai cho anh đó hả ?

Phương Mai mở lớn mắt vì bất ngờ :

- Gì, có chuyện này nữa hả ? Không dám đâu nghe, đùa gì kỳ vậy ?

Mỹ Linh cười hăng hắc :

- Giỡn chơi mà . Nhưng tao thấy mày xứng đôi với anh Tường lắm đó , yêu đại đi, tao làm mai cho.

"Vô duyên không thể tưởng tượng " Phương Mai nghĩ thầm, cô giận Mỹ Linh thật sự và cứ ngồi yên lặng , mặt lầm lì.

Anh Tường của Mỹ Linh im lặng lấy thuốc ra hút :

-Em đừng nói đâm ngang nữa . Lo giải quyết chuyện thi cử đi.

- Bây giờ sao hả anh ?

Tường không trả lời, chột nhứ mày :

- Nhưng em làm gì nghỉ học nhiều vậy ?

Mỹ Linh làm thinh . Phương Mai cũng ngồi im . Cả hai không thể nói lý do với anh Tường . Anh mà biết thì chẳng hay ho gì . Chẳng lẽ nói với anh ấy rằng cô phải chạy bàn cho 1 quán cà phê từ chiều đến khuya . Mệt quá cô hay bỏ học, nói thì anh Tường giải quyết được gì . Thấy hai cô im lặng , Tường ngạc nhiên :

- Sao, có chuyện gì vậy ?

-...

- Không nói được hả ? Chuyện gì mà giấu vậy ? À, chắc trốn học đi chơi quá nên khó nói phải không ?

Mỹ Linh lúng túng :

- Không phải như vậy mà.

- Vậy thì tại sao ?

Thấy mặt Mỹ Linh nhăn nhó, Tường mỉm cười :

- Chắc chắn là bỏ học chứ gì ?

- Đã nói không phải mà.

- Bây giờ còn nói dối phải không ?

Phương Mai nổi sùng , chột la lên :

- Anh không biết gì hết, đi chơi đâu mà đi chơi.

Tường quay lại. nhìn cô , ngạc nhiên :

- bây giờ cự nự nữa à, chuyện gì nữa đây.

Thấy mình vô lý, Phương Mai hơi què :

- Ai bảo anh không hiểu làm chi.

Tường dụi mắt thuốc :

- Hai cô đã nói gì đâu mà hiểu.

Mỹ Linh rầu rĩ :

- Bây giờ làm sao hả anh Tường ?

- Làm sao là làm sao , không thi thì nghỉ đi chơi tiếp chứ sao.

Mỹ Linh dậm chân :

- Trời ơi, em rồi muốn chết mà anh còn giỡn.

Dù đang tức giùm Mỹ Linh , Phương Mai cũng phì cười vì cách nói vừa châm chọc. vừa giấu cợt của anh Tường . Tự Mỹ Linh lườm cô :

- Vui gì mà cười . Rồi muốn chết đây nè . Buồn quá trời luôn mà không ai thông cảm cho mình hết.

Tường nhìn đồng hồ rồi nói dứt khoát :

- Bây giờ 2 cô về đi . Thứ hai anh cho biết kết quả.

Mắt Mỹ Linh sáng rỡ :

- Chắc chứ anh Tường, vậy thì em về yên tâm học bài há.

Tường nói kháy :

- Đi chơi đã chưa mà học . Học bài rồi lấy đâu ra thời giờ mà bát phở.

Mỹ Linh lườm anh :

- Cái anh này , vậy thứ hai em đến nha.

Hai cô đứng dậy , anh Tường tiễn cả hai ra cổng rồi đứng đĩnh quay vào . Ra ngoài đường, Mỹ Linh huyền thuyên :

- Ôi giờ ơi, nhẹ nhõm . Thế là thoát nợ, có thể yên tâm rồi.

Phương Mai cảnh tỉnh cô :

- Nhưng ông anh đáng kính của mi đã trả lời ra sao đâu mà yên tâm.

Mỹ Linh cười tự tin :

- Yên chí đi, anh Tường chỉ cần hứa là thế nào làm cũng được . Từ đó giờ anh nói là làm được à, chuyện này nhằm gì.

- Hay quá há ?

- Không hay . Nhưng không tệ.

- Coi bộ mi nâng ông anh lên mây dữ.

Mỹ Linh cười xòa :

- Anh dễ chịu lắm . Trong số mấy anh kết nghĩa ta thích anh nhất đó mi.

Phương Mai bấu môi :

- Không biết nhìn ra sao mà bảo dễ chịu . Điều bộ Ông ta quan liêu dễ sợ . Bất chờ cả tiếng đồng hồ, tới chừng ra gặp thì bảo nói ngắn gọn . Nghe mà tự ái.

- Tại anh bận công chuyện mà . Với lại tính ta ăn nói nhêu ngoao . Ảnh chỉ thích nói đâu ra đó . Nhắc vậy là phải rồi.

- Chà bệnh vực kỹ quá.

Chợt nhớ ra, Phương Mai lại tức mình :

- Này mai mốt làm ơn bỏ cách giỡn đó đi nghe . Mi nói vậy không sợ ta ngượng hả ?

Mỹ Linh cười phá lên :

- Anh Tường chứ có ai lạ đâu mà ngượng.

- Nhưng đó là anh của mi chứ không phải của ta . Lúc này hai người nói chuyện ta muốn chui xuống đất cho đỡ quê.

- Hì... hì... tại mi dễ mắc cỡ chứ có gì đâu mà quê.

- Nhưng mi nói gì với ảnh vậy ?

- Ở... ta hay kể cho ảnh nghe về mi , ta nói mi đẹp , thùy mị , sâu sắc... nói chung là hợp với ảnh . Ta còn hứa sẽ tạo điều kiện cho "hai trẻ" gặp nhau nữa.

Phương Mai nhăn mặt :

- Làm ơn dẹp giùm đi nha , dẹp đứt lối giỡn đó . Sao mi không nghĩ làm vậy anh mi coi thường ta . Bộ ta tệ lắm hay sao mà phải nhờ mai mối . Ta không thích đâu.

Mỹ Linh cười cầu hoà :

- Thôi đừng giận , đừng giận , mai mốt ta không giỡn nữa . Chịu không bà già xibêri ?

- Đập chết bây giờ chứ xibêri . Ông anh của mi xibêri thì có . Người gì mà khó hơn ông cụ mai mốt làm ơn đừng bắt ta tới chỗ đó nữa.

- Mi nỡ bỏ bạn bè trong lúc hoạn nạn sao ?

Phương Mai liếc xéo :

- Cho mi chết luôn chứ thềm mà bỏ.

- Đồ ác đức.

Mỹ Linh rửa thềm . Rồi lại quên ngay . Cô hát khe khẽ một đoạn nhạc . Mỹ Linh vui vẻ đến nỗi quên mất lúc này mình còn khổ sở lo lắng phát ốm , và cô vô tư như không có chuyện gì xảy ra với mình.

Sáng Chúa nhật Mỹ Linh nằm dài trên giường học bài . Phương Mai lúi húi đi chợ nấu nướng . Hôm nay chúa nhật , cô mua về một đồng cóc, ổi , chùm ruột ngâm đường , hai miếng khóm . Cô định cả ngày rảnh rỗi sẽ vừa đọc truyện vừa nhâm nhi . Nhưng chỉ mới buổi sáng mỗi thứ đã hết vào không để lại dấu vết.

Phương Mai bày các thứ ra bàn, vừa trộn muối ớt vừa gọi :

- Có xuống tham gia không mi.

Mỹ Linh thò đầu nhìn trên bàn, nuốt nước miếng :

- Trời ơi, hấp dẫn quá . Kiểu này ta học hành gì nổi.

- Vậy thì xuống đây.

Phương Mai vừa gọt trái cóc thì ngoài ngõ một tiếng rao quen thuộc hay tới nghe lảnh lớt :

- Ai chè đậu đen... en...

Cô buông dao xuống , tự nhiên cả hai nhìn nhau :

- Ăn không mi.

- Ăn chứ sao không . Chắc trưa nay bỏ cơm luôn quá.

Vừa nói Phương Mai vừa đi lấy chén , cô đi ra sân , vừa trả tiền xong thì một tiếng xe chọt thảng kết làm cô giật mình quay lại . Anh Tường vẫn ngồi yên trên xe , nhìn cô cười cười :

- Có Mỹ Linh ở nhà không Mai ?

- Dạ có.

Hai tay vẫn cầm hai chén chè . Phương Mai cứ đứng yên nhìn anh Tường. Cô thấy quê quê và không biết phải làm gì . Tường nhắc :

- Mời anh vô nhà chơi chứ.

Phương Mai nhớ ra :

- Em quên . Anh Tường vô nhà chơi.

Nói rồi cô quay vào .Tường dựng xe xong đi theo cô . Đứng ở cửa anh đã thấy mọi thứ trên bàn . Thấy anh cười cười , Phương Mai càng quê . Nhưng đẹp thì không tiện, chẳng khác nào không muốn mời khách . Còn mời, anhTườnggắn mấy thứ này thì kỳ lắm . Phương Mai lúng túng nhìn Mỹ Linh . Nhưng con nhỏ tỉnh bơ, nó reo lên :

-A, sao anh đến đây, anh đi đâu vậy ?

- Thấy mấy cô có chè nên qua đây chơi -Tường giễu cợt.

Mỹ Linh nguýt dài :

- Cái anh này . Sao rồi anh , anh có đi hỏi giùm em chưa ?

Trong phòng không còn chỗ nào .Tường phải ngồi cạnh chiếc bàn .Anh vừa đẩy mấy trái ổi vào giữa bàn, vừa nheo mắt :

- Anh qua đây không đúng lúc rồi phải không ? Có chửi thảm anh Tườngkhông Mai ?

Phương Mai hỏi một câu lảng nhách :

- Anh Tường có ăn chè không , em mua ?

Mỹ Linh cự nự :

- Hỏi vậy mà cũng hỏi , mời kiểu đó ,ai dám ăn.

Tường xua tay :

- Thôi, khỏi mua, anh không quen ăn hàng.

Phương Mai làm như không biết anh đang trêu chọc cô . Cô mím

môi :

- Cũng được, chứ con trai mà ăn hàng thì quê lắm.

Tường nheo mắt :

- Chà, cũng ghê lắm . Vậy mà Mỹ Linh bảo hiền.

Mỹ Linh cãi lại :

- Không , nó hiền thiệt mà, em không nói dối đâu.

- Anh không tin.

"Hai người này vô duyên dễ sợ . Người ta hiền hay dữ thì ảnh hưởng gì đến ai . Mắc gì hai người tranh cãi ." Phương Mai nghĩ thầm . Cô nhìn Mỹ Linh đang đỏ mặt vì cãi . Nó lôi ra một tràng những chuyện về Phương Mai kể với anh Tường . Phương Mai muốn cãi mà không cách gì cãi được . Cô biết tính Mỹ Linh rất dễ bị kích động . Chỉ cần nói khích một câu là nó có thể ngồi suốt ngày để cãi . Còn anh Tường rõ ràng là đang chọc tức con nhỏ . Hai người này điên dễ sợ.

Mấy lần Phương Mai định xen vào mà xen không được . Hể Mỹ Linh vừa ngừng thì anh Tường chêm vô một câu thế là nó noi một tràng . Nó không biết đang bị chọc . Cuối cùng , chịu hết nổi Phương Mai la lên :

- Mi không lo hỏi chuyện thi cử, ở đó lo cãi.

- Ừ nhỉ, ừ nhỉ . Ta quên ,sao rồi anh Tường? Anh đến gặp thầy chưa ? Thầy có đồng ý không ?

Tường nheo mắt :

- Không đồng ý là anh trốn rồi, chứ đâu dám đến đây , Mỹ Linh mề nheo anh chịu gì nổi.

- Đó , em biết mà.

Cô quay qua Phương Mai :

- Thấy chưa mi, ta nói rồi mà . Chỉ cần anh đồng ý là được.

- Thì ta có nói gì đâu.

Tường chọt chỉ vào bàn , ra hiệu :

- "Làm việc" đi chứ , để mấy trái ổi nó chờ tội nghiệp.

- Anh này, chọc quê người ta hoài.

- Ăn chứ có gì đâu mà quê.

- Anh có ăn không ?

Tường lắc đầu và lấy thuốc ra hút . Phương Mai tỉ mỉ gọt ổi . Cô thấy không việc gì phải mắc cỡ với anh Tường cả . Suy cho cùng thì ăn quà đâu có gì là xấu . Không chừng lúc nhỏ anh Tường cũng ăn hàng không kém gì các cô . Có gì đâu mà ngượng.

Nghĩ vậy, cô chấm ổi vào muối ớt ăn một cách ngon lành . Hai cô cứ tí tí ăn hết ổi đến chùm ruột , rồi khóm . Vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả . Cuối cùng chỉ còn lại mấy trái cóc .Tường nhắc :

- Còn nữa mà, tiếp tục đi chứ.

Mỹ Linh lắc đầu :

- Cái đó để chiều.

Tường giễu cợt :

- Ăn quà mà cũng để dành nữa hả ? Lạ nhỉ ?

- Lạ gì, tại ăn hết nổi mới để dành chứ tử tế gì.

- Tội nghiệp chưa . Ăn không nổi lặn à ?

- Chứ gì nữa.

Tường châm chọc :

- Tội quá.

Mỹ Linh háy một cái :

- Ai cần anh tội nghiệp . Xí !

Thấy Phương Mai tư lự nhìn xuống bàn .Tường lên tiếng :

- Còn Mai, có bị cấm hay thi lại gì không ?

Cô chưa kịp trả lời thì Mỹ Linh la oai oái :

- Anh đừng có hỏi vậy , rùi nó bị thi lại làm sao . Nhỏ này siêng học lắm . Từ năm thứ nhất tới giờ nó chưa bị thi lại lần nào.

- Vậy hả , coi chừng lần này bị vướng đó . Thi lại cho biết với người ta.

Phương Mai nổi sùng nhìn Tường,tức muốn ngạt thở . Mấy hôm nay cô nơm nớp sợ rớt môn Triết , vậy mà còn bị anh trù ẻo . Rùi bị vướng môn này chắc cô rửa anh Tường cho tới lúc ra trường.

Thấy cái nhìn bất mãn của Phương Mai . Tường cười xoa :

- Đừng sợ Mai , miệng anh nói không linh đâu . Mà nếu có lỡ rớt thì đừng đổ thừa anh Tường nha.

Nói xong Tường đứng dậy , làm như không thấy cô tức :

- Bây giờ anh về . Mỹ Linh chừng nào có kết quả thì nhớ cho anh hay . Chịu khó học bài dùm anh , em mà thi rớt anh quê với thầy Quang lắm.

Mỹ Linh lau chau :

- Không rớt đâu, em bảo đảm mà . Em học bài " chiến đấu " lắm chứ bộ.

Tường châm chọc :

- Vậy sao không chịu khó đi học " chiến đấu " giùm cho anh đỡ khổ ?

- Nữa, cái anh này.

- Thôi anh về, về nghe Mai.

Phương Mai đứng dậy , không thềm cười với anh . Chọc tức được cô , Tường có vẻ thú vị . Anh cười cười đi ra cửa . Mỹ Linh đi theo anh ra sân . Khi cô quay vào thì Phương Mai đã dọn sạch sẽ trên bàn , cô liếc xéo Mỹ Linh.

- Mi có ông anh thích gây thù chuốc oán với người ta quá há.

- Thôi mà mi , ảnh nói vậy chứ có ác ý gì đâu, hơi đâu mà mi tức.

- Rửa người ta thì rớt mà còn bảo là không ác ý, xì, ác đức.

Mỹ Linh bóng bẩy :

- Mi rửa kiểu đó coi chừng sau này hối hận đó . Ảnh mà khổ thì mi cũng khổ theo à nghe.

Phương Mai quay phắt lại :

- Mi nói gì đó.

Nhưng Mỹ Linh đã cười hăng hắc và leo lên giường . Nhỏ học bài chăm chỉ như không để ý Phương Mai với cái bụng tức anh ách.

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bão Táp

Chương 2

Mỹ Linh quăng giỏ lên giường , cười hớn hở một mình . Rồi cô ngó qua giường của Phương Mai , Phương Mai đang tần mẩm thêu tấm khăn trắng tinh . Không biết nó thêu cho ai . Mỹ Linh tò mò :

- Mi làm gì vậy ?
- Không thấy sao còn hỏi.
- Nhưng thêu cho ai vậy ?

Phương Mai sửa lại cái bàn căng , vừa ngắm chiếc khăn vừa trả lời :

- Không cho ai hết , tại rảnh nên thêu chơi . Với lại khăn tay của ta cũ hết rồi.

Cô chợt liếc Mỹ Linh :

- Làm gì mà mi cười hoài nãy giờ vậy ?
- Tại ta vui.
- Chuyện gì ?
- Cũng không có gì , lúc nãy ta với mấy anh bạn anh Tường đi Lái Thiêu chơi, giờn suốt đường về, cười tới bây giờ còn mỗi miệng.
- Tội quá há.
- Tội con khỉ . À, tuần tới mấy anh đi đám giỗ ở Cửu Long.
- Vậy cũng " báo cáo " với ta . Ngoan dữ.
- Trưa thứ bảy đi, chiều chúa nhật về.
- Rồi sao nữa ?
- Đi vui lắm . Đám giỗ ở nhà bạn anh Tường . Đi bằng Honda, vui lắm.

- Rồi sao nữa ?

- Nhà anh đó có vườn trái cây , có sông tha hồ bơi thuyền . Gặp lúc này có trăng nữa , tuyệt lắm nhé.

- Rồi sao nữa ?

Mỹ Linh chợt nhận ra cách hỏi giỡn cợt của Phương Mai , cô gắt :

- Sao sao con khỉ . Có nghĩa là tao muốn mi đi đó . Hiểu chưa ?

Phương Mai lắc đầu nguầy nguậy :

- Thôi , thôi, không did đâu hết . Ta ghét đi xa lắm, bụi tùm lum.

- Biết ngay là cụ sẽ lắc đầu mà . Thừa cụ Mai , làm ơn siêng giùm cho cháu nhờ.

- Siêng gì chứ đi xa thì siêng hong nổi, ngán lắm . Đi đường hít cả đồng bụi , mặt mũi lem luốc, thấy ghê.

- Nhưng bù lại vui lắm.

Phương Mai bĩu môi :

- Bận mi ta có quen với ai đâu mà vui.

- Anh Tường làm chi.

- Thôi thôi, có ông anh đó đi ta càng trốn dữ nữa . Gặp rủi bị trù ẻo chuyện gì nữa , ta có mà chết.

Mỹ Linh phì cười , cô biết Phương Mai còn tức anh Tường ghê lắm .

Lần đó anh Tường nói đùa, ai ngờ rớt thật . Lần đầu tiên Phương Mai bị thi lại , nó đổ thừa tại anh Tường , và mỗi lần học bài là nó lại rửa mặt , nghe mà nhức cả mình.

Mỹ Linh cười cầu hòa :

- Thôi mà mi, thù dai quá ai chịu cho nổi.

- Ặ nói như vậy mà bảo đừng thù hả ?

- Nhưng mi ghét anh Tường chứ đâu có ghét ta, sao không chịu đi.

- Mi đi chơi mà bắt ta theo làm gì ?

Mỹ Linh buột miệng :

- Anh Tường bảo rủ mi đó.
- Vẽ vờ chuyện gì nữa đó . Thôi nha, mi mà làm mai là mối kiêu đó ta đập chết liền.

Mỹ Linh cười xoa :

- Ai mà mai mối . Nhưng làm gì mi ghét chuyện đó dữ vậy ?
- Không ghét nhưng không thích . Đùa như vậy anh Tường của mi xem thường ta thì sao . Rủ ảnh tưởng ta nhờ mi làm mai thì mặt mũi ta vất đi đâu hả con khỉ.
- Xì, lo vậy mà cũng lo . Vớ vẩn ! Nhưng mi có chịu đi chơi với ta không ?
- Không đi.
- Đồ khó ưa.
- Ủ, tính ta vậy đó . Không ai ưa ta vẫn sống nhăn răng.

Biết có căng cũng không xong , Mỹ Linh xuống nước cầu hoà :

- Đi giùm mà mi . Ta năn nỉ, tội nghiệp ta mà.
- Trời trời . Lần đầu tiên có chuyện năn nỉ đi chơi . Mô đen gì vậy hờ trời ?
- Thật đó, mi biết không , toàn là con trai,có mình ta là con gái làm sao ta dám, buồn lắm.
- Buồn thì đừng đi , ai ép mi.
- Không đi thì không được , lỡ hứa với anh Tường rồi . Mi nghĩ coi, ta nhờ gì anh Tường cũng làm , bây giờ ảnh muốn ta đi chơi làm sao ta nỡ chối từ.

Lý luận nghe chả xuôi tai tí nào . Phương Mai định từ chối tiếp, nhưng Mỹ Linh năn nỉ nhiệt tình quá , cuối cùng cô đành nhượng bộ :

- Thôi đừng lải nhải nữa , để ta đi . Chịu chưa con khỉ.

Mỹ Linh mừng quính, nó nhào vô ôm Phương Mai :

- Trời , mi dễ thương quá, cho ta hôn một cái.

Phương Mai đẩy nó ra quyết liệt :

- Ê , làm trò gì vậy . Mi học ở đâu mô đen đó vậy , cấm áp dụng với ta nghe chưa . Cấm tuyệt đối.

Mỹ Linh cười hì hì :

- Mi lạc hậu quá , mô đen bây giờ người ta bày tỏ tình cảm kiểu đó đó . Vậy nó mới thấm thiết.

Phương Mai bĩu môi , châm chích :

- Chà, vậy mỗi lần mi thấy bạn trai dễ thương mi cũng hôn tuốt chứ gì . Khiếp đảm.

Mỹ Linh tỉnh bơ :

- Bạn trai thì chưa , nhưng nếu hứng ta cũng làm tuốt , có sao đâu . Mình tưởng tượng như đang hôn con vậy mà.

Phương Mai ngồi im nghĩ ngợi , rồi tỉnh quái :

- Vậy tuần tới đi chơi, mi hôn anh Tường đi . Nếu ảnh có thắc mắc thì bảo giống hôn con . Dám làm không ?

- Bậy mi.

- Mi không làm thì ta không đi.

- Con khùng.

- Ủ , ta thích vậy đó, nếu mi không dám thì ta ở nhà.

- Đừng thách ta ghen mi.

- Ta biết, mi mà có sợ gì , chuyện chút xíu vậy mà không dám làm .

Nhát !

Mỹ Linh bỗng nổi hứng :

- Được rồi, chống mắt lên xem , đi theo ta rồi mi sẽ thấy.

- Nhưng phải hôn trước mặt mọi người.

- Chơi luôn.

Phương Mai phì cười . Cô biết Mỹ Linh sẽ không dám làm . Nhưng

bị nói khích biết đâu nó sẽ bốc lên . Nhỏ đó mà, ờ, lúc ấy anh Tường phản ứng ra sao nhỉ ? Chắc sẽ tức cười lắm.

Trưa thứ bảy đi học về, Phương Mai leo lên giường ngủ ngon lành . Cô quên khuấy vụ đi chơi của Mỹ Linh . Còn Mỹ Linh thì tưởng cô nằm chơi thôi nên không nhắc chuẩn bị đồ . Đến gần một giờ thì anh Tường đến.

- Xong chưa các cô ?

Thấy Phương Mai ôm gối ngủ say sưa , Tường có vẻ ngạc nhiên, anh thận trọng qua bên bàn ngồi chờ . Mỹ Linh vội xếp đồ vào giỏ, miệng la oai oái :

- Mai ơi, dậy đi mi, mấy anh chờ kìa.

Cô kéo nhẹ tay Phương Mai, không phản ứng , cô lắc mạnh :

- Trời ơi, giờ này còn lo ngủ.

Phương Mai mở choàng mắt , bực mình :

- Gì vậy con khỉ ?

- Dậy đi, mọi người chờ mi kìa.

- Chờ cái gì ? - Phương Mai ngơ ngác.

- Đi chơi chứ gì . Bộ mi quên rồi hả ?

Rõ ràng là nhỏ không nhớ gì hết , Mỹ Linh tức mình :

- Tuần trước mi hứa đã rồi quên hả ? Nay , không đi là không yên với ta đâu nha . Đừng bắt người ta chờ lâu đó.

- Ai chờ đâu ?

Cô quay đầu lại , thấy anh Tường bên bàn, Phương Mai vội ngồi bật dậy, Tường tế nhị :

- Hai cô chuẩn bị đi nha, anh ra đây chờ.

Nói xong anh đi ra sân . Mười phút sau Phương Mai và Mỹ Linh đi ra . Nhìn nét mặt bơ phờ còn ngái ngủ của Phương Mai, anh hơi cười :

- Bị phá giấc hả Mai ?

- Dạ.

Phương Mai trả lời lơ mơ . Cô còn buồn ngủ quá nên cứ lơ mơ nhìn mọi người . Ra ngoài đường , thấy một tốp đứng chờ, trong đó có một cô gái rất đẹp ngồi trên xe đang vịn eo của một thanh niên , Phương Mai quay lại nhìn Mỹ Linh :

- Vậy mà mi bảo có mình mi là con gái.

Mỹ Linh thanh minh :

- Ta đâu có biết trước . Với lại nhỏ đó là bồ của bạn anh Tường, ta đâu có quen.

Nói xong , cô ngồi lên sau xe anh Vịnh , bắt buộc Phương Mai phải đi chung xe với anh Tường.

Thấy mọi người phóng nhanh , một lát ai cũng mất tiêu . Tường quay ra sau :

- Vịn nghe, anh chạy nhanh đó.

Nói xong , Tường nhấn mạnh ga chiếc xe vọt tới làm Phương Mai ngã ập vào anh . Cô quính quáng giữ chặt áo anh .Hết hồn cô đâm ra tức mình . Cô buông áo anh Tường , một tay giữ chặt yên xe , tay lay hoay gỡ chiếc giở bị vướng . Tường cười lớn :

- Hết hồn hả cô bé , anh xin lỗi nghe.

-...

- Phải đi nhanh cho kịp mấy xe kia, chứ không phải anh cố ý.

Thấy Phương Mai làm thinh, Tường quay lại :

- Giận anh hả Mai ?

Cô vẫn không thèm trả lời . Nhất định làm thinh tới bến. Hai lần gặp anh cô đều bị chọc tức hết hai lần .Anh thân với Mỹ Linh chứ đâu có thân với cô . Vậy mà cứ xem cô như đứa con nít , muốn chọc ghẹo lúc nào cũng được .Trong khi cô thì có chọc ghẹo anh đâu . Xem thường cô quá lắm.

Tường thấy Phương Mai im lặng cũng không nói chuyện nữa . Anh chăm chú lái xe . Phải ra khỏi thành phố mới bắt kịp nhóm bạn . Mọi người đang dừng lại chờ:

- Sao lâu vậy ? Tường hai người muốn tách đi chơi riêng rồi chứ.

Tường nhún vai không trả lời, Mỹ Linh thấy mặt Phương lăm lì, cô cười tủm tỉm:

- Anh Tường có chộc gì cho nó giận không đấy ?

Tường không trả lời, Mỹ Linh nói tiếp:

- Nhỏ này thù dai lắm, mà hay giận nữa . Anh mà chộc nó giận là em bắt đền anh đó.

Phương Mai định bảo Mỹ Linh ăn nói vớ vẩn, thì anh Vịnh đã lên tiếng:

- Thôi đi nhanh đi mấy huynh. Coi chừng về tới nhà tối thui đó . Mạnh ai nấy phóng nghe.

Bốn chiếc xe rú ga phóng như bay trên đường . Tường nhắc Phương Mai :

- Vịn xe kỹ nha . Anh chạy nhanh đó.

Và anh chạy ào ào . Phương Mai sợ muốn đứng tim . Cô muốn bảo anh Tường chạy chậm lại . Nhưng không dám, vì mấy người kia chạy còn nhanh hơn nữa . Cô vịn yên xe một cách khổ sở, mấy lần cứ suýt té . Cái tật mắc cỡ làm hại cô . Nếu ngồi sát vào anh Tường thì dễ biết mấy.

Đến Trung Lương thì Phương Mai mới như cả người, vì phải gượng lâu quá, cô lên tiếng:

- Còn xa không anh Tường ?

- Từ đây qua đó xa hơn đây về thành phố . Nói chung là chưa được nửa đường.

"Trời ơi, chết mất!" - Phương Mai than thầm . Cô thấy hối hận vì đã

nhận lời đi chơi kiểu này, đã không vui còn mệt . Tất cả cũng tại con khỉ Mỹ Linh.

Tường như hiểu cô, anh chạy hơi chậm lại:

- Mỗi rồi phải không ? Đưa giỏ đây anh để phía trước . Và ngồi sát vào vịn anh cho dễ . Bỏ tạt mắc cỡ đi, anh không có cười đâu.

Phương Mai ngoan ngoãn làm theo lời anh Tường . Cô thà cảm ơn anh đã tế nhị với cô . Nếu phải giữ kiểu này, từ đây đến Cửu Long, chắc cô te tua quá.

Về đến nhà anh Hoan thì trời đã tối mịt . Gặp phải đi đường vườn ngoằn ngoèo thật khổ sở . May là trời có trăng . Nhưng xui là hôm nay bị mưa . Đường hãy còn trơn rất khó đi . Cả bọn phải dừng lại dắt xe ị ạch, phía trước Mỹ Linh và cô gái họ Oai oái:

- Đường gì trơn như sân trượt patin vậy hở trời!

- Phải bằng phẳng như sân trượt còn đỡ, đường này lại... Oái, chết...

Tiếng la chối lối làm Phương Mai ngoái nhìn phía trước, cô gái họ bị chụp ếch nằm dài dưới đất . Tự nhiên cô cười rúc rích:

- Trượt patin đẹp mắt quá, hi... hi...

- Coi chừng đến lượt em đó cô bé, đi cẩn thận . Tháo giày ra anh giữ cho, và xắn quần lên đi cho dễ đi.

Nói rồi Tường ngừng lại chờ cô . Phương Mai cúi xuống tháo dây giày, xắn quần gần đến gối, cô với anh Tường lúc nào cũng bị tụt lại phía sau . Đã vậy cô còn đi chậm, chắc anh Tường bức mình cô lắm.

Nhỏ Linh thì cứ đi ào ào phía trước . Làm như cố tình bỏ quên cô vậy . Nhỏ này về nhà sẽ biết tay.

Phương Mai tay cầm đôi giày, tay vịn xe anh Tường làm điểm tựa, cô đi từng bước một cách chật vậy . Được giữa đường thì trời lại đổ mưa rào rào . Cô phải khóc lên vì khốn khổ . Cả người ướt nhem và

lạnh run . Anh Tường cũng ướn lóp ngóp . Nhưng đỡ hơn Phương Mai vì có áo khoác . Hình như anh cũng vất vả không kém cô, vì còn phải dắt xe.

Anh phải dựng xe lại lần nữa, cởi áo khoác đưa cô:

- Em mặc cho đỡ lạnh.

Phương Mai định từ chối thì anh nói như ra lệnh:

- Nhanh lên.

Cô đành cầm lấy, chiếc áo làm cô thấy đỡ lạnh hơn . Nhưng ướn thì vẫn phải chịu ướn . Chưa bao giờ cô gặp phải chuyện đi khổ sở như lần này . Kinh khủng đủ thứ . Ai bảo dại dột cho lắm vào.

Cả bọn vào đến nhà thì đã gần khuya . Gõ cửa thật lâu mới thấy một cô gái cầm đèn ra mở cửa . Có lẽ đó là em anh Hoan . Cô ta mở mắt lớn nhìn mọi người . Anh Hoan lên tiếng:

- Mấy anh chị này là bạn anh đó.

- Dạ.

Cô ta gật đầu chào . Rồi hỏi anh Hoan:

- Sao anh về khuya vậy ?

- Về cho kịp mai đám giỗ.

- Gì ?

Cô g ai kêu lên một tiếng ngạc nhiên, mắt tròn xoe:

- Đám giỗ rồi mà, mới hồi trưa này nè.

Rồi cô ta cười như nắc nẻ . Anh Hoan ngớ người:

- Đám rồi hả, gì kỳ vậy ?

Đang lạnh run mà Phương Mai cũng phải bật cười . Cô bụm miệng khúc khích, Mỹ Linh và cô gái kia cũng phá lên cười:

- Hi .. hi... anh Hoan cho đi đám giỗ hự.

Anh Vịnh xoa tay cho đỡ lạnh:

- Thôi, cho bọn này vô nhà đi chứ, các cô lạnh run rồi kìa.

Anh Hoan mở rộng cửa:

- Quên nữa, tụi mày dắt xe vô nhà đi . Còn Chi thì đưa mấy chị đi thay đồ.

- Dạ, mấy chị đi theo em.

Các cô đi theo Chi, mò mẫm ra nhà sau . Chi vui vẻ:

- Ba má em ngủ hết rồi, mấy chị khởi chào . Chà, vậy là mấy chị gặp đám mưa lúc nãy hả ? Lạnh chết, thay đồ đi rồi em kiếm gì ăn.

Chi đưa các cô vào buồng cô . Trong buồng tối mờ, Phương Mai mệt quá chỉ muốn chui vào giường mà ngủ . Nhưng thấy ai cũng tỉnh táo cười đùa nho nhỏ, cô cũng ráng thức.

Khi các cô đi ra, Chi đã bày lỉnh kỉnh đồ ăn lên bàn . Anh Hoan đề nghị lấy rượu ra và thức chơi đến sáng . Nhưng anh Tường gạt ngang bảo để các cô nghỉ ngơi.

Ngoài sân trăng sáng vời vời, bóng trắng lồng vào bóng cây lá lung linh trong mặt đất, đẹp một cách ảo ảo . Trời vẫn lâm râm mưa . Ngồi trong nhà, bên đèn dầu leo lét nhìn ra sân . Mọi người thất lang lang một cảm xúc mà ở thành phố không ai tìm được c. Vô tình ai cũng nghĩ đến chuyện đi ngủ.

Anh Hoan nói nhỏ:

- Nếu không có mưa mình trải chiếu ngoài sân chơi tứ sắc là hết ý.

Mỹ Linh nói thêm:

- Và ăn bắp nấu, hoặc chè.

Cô gái tặc lười:

- Uống quá, Nga thích đi về vườn mấy lúc có trăng thế này.

Anh Hoan đề nghị:

- Vậy thì ở lại một ngày nữa, sáng thứ hai về sớm.

Không ai phản đối, nhưng còn lạng khượng chưa quyết định . Phương Mai ngồi thu mình trong chiếc áo len mượn của Chi . Cô im

lặng nghe mọi người nói chuyện . Nhìn cô ủ rũ như con mèo mắc mưa.

Cô cảm thấy sốt hầm hập, đau như cả người và nhức đầu kinh khủng . Nhưng cũng ráng ngồi với mọi người . Vì cô sợ đi ngủ một mình.

Cô ráng thức, nhưng hai mắt cứ nặng chịch . Nhức đầu thật khó chịu, cô tựa vào vách, lẳng lặng đưa tay xoa trán:

Anh Tường chợt lên tiếng:

- Mai làm sao vậy ?

Mọi người chợt quay lại nhìn cô, Phương Mai bỏ tay xuống cô nói bình thường:

- Em không có sao hết.

Mỹ Linh sờ tay lên trán cô, rồi kêu lên:

- Sao mi nóng dữ vậy ? Cổ cũng nóng nữa.

Mọi người lao nhao:

- Có sao không ?

- Mi làm sao vậy Mai ?

Phương Mai lắc đầu không nói, Mỹ Linh kêu lên:

- Mi khóc nữa hả ? Bệnh rồi phải không ? Nó bệnh rồi anh Tường ơi . Sốt cao quá . Trán nóng như lửa nè.

- Sao này giờ không chịu nói gì hết . Mấy anh đâu biết.

Anh Hoan sờ tay lên trán Phương Mai :

- Nóng quá! Mắc mưa bị cảm rồi, để anh đi lấy thuốc.

Anh Hoan thắp thêm cây đèn nữa, rồi đi lên nhà trên . Phương Mai chúi vào góc giường, ôm đầu khóc thút thít . Vừa khó chịu, vừa tủi thân, vừa nhớ nhà... đủ thứ chuyện làm cô không kềm được, khóc tức tưởi, làm mọi người quỳnh quáng Nga kêu lên:

- Làm sao bây giờ ? Ở đây có bệnh viện không ?

Mỹ Linh lắc đầu:

- Không đến nổi vô bệnh viện đâu , nó bị cảm đó . Nhỏ này mỗi lần bệnh hay khóc lắm . Tiểu thư mà.

Nga ngơ ngẩn:

- Vậy hả ? Nga đâu biết . Ủ, nhìn Phương Mai có vẻ mảnh mai yếu đuối quá hé, dễ bịnh quá.

Anh Tường xoa dầu hai bên thái dương cho cô:

- Mai nằm xuống đi, cho dễ chịu . Nín, đừng khóc . Càng khóc em càng nhức đầu đó.

Anh Hoan mang xuống mấy viên thuốc:

- Uống thuốc đi Mai, rồi đi ngủ.

Mỹ Linh tặc lưỡi:

- Ai mà biết có sự ra thế này, nếu biết, ta không bắt mi đi, khổ quá.

Phương Mai uống thuốc xong nàng rúc vào góc giường , chẳng mấy chốc cô ngủ thiếp đi, không hay biết mọi người làm gì.

Khi cô thức dậy thì nắng đã lên cao . Phương Mai ngồi bó gối trên giường , nhíu mày, cô cố nhớ 1 lúc cô mới biết mình đang ở đâu . Cô bước xuống giường đi, đi lần mò ra ngoài.

Trong nhà vắng hoe , cô hơi hoảng, chẳng lẽ mọi người bỏ cô ở nhà 1 mình . Còn đang ngơ ngẩn thì thấy Chi thấp thoáng ngoài sân .

Phương Mai đi ra cửa :

- Chi ơi.

Chi quay lại cười tươi :

- Chị dậy rồi đó hả ? Chị đỡ chưa ?

- Cũng đỡ. Nhà đâu hết rồi Chi ?

- Ba má em đi đám giỗ . Mấy anh chị Ở ngoài vườn kià . Mấy anh dặn chừng nào chị dậy thì ra gọi mấy anh . Để em ra gọi nha.

- Thôi, mất công Chi lắm, chỉ chỗ đi, chị ra đó.

Chi nhìn cô ái ngại :

- Chị đi nổi không , với lại ra đó phải đi qua mấy cây cầu, chị đi 1 mình không được đâu.

Phương Mai cười tự tin :

- Chị khoẻ rồi, không sao đâu . Qua cầu có gì mà không đi được . Chi ở nhà đi.

Nói rồi cô lững thững đi ra vườn . Thật ra cô còn hơi yếu . Nhưng không thích nằm hoài . Phương Mai rất dễ bệnh mà cũng mau hết . Hôm qua cô làm mọi người hoảng hồn , chỉ có Mỹ Linh không sợ vì đã hiểu cô quá rõ.

Nhà anh Hoan có vườn nhãn và chôm chôm nhìn thật mê . Cả 1 góc vườn đổ rực màu chôm chôm chín . Phương Mai đi lần về phía vườn chôm chôm . Tiếng nói chuyện loáng thoáng văng tới tai cô.

Phương Mai định gọi Mỹ Linh nhưng lại thôi . Cô thích làm nó ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện.

Đứng bên bờ mương , cô ngần ngại nhìn cây cầu thân nhỏ xíu . Định đi trở lại , nhưng cuối cùng cô làm gan, đôi giày cầm trên tay, cô bậm môi với lấy cây vịn bước qua . Không ngờ trơn tuột làm cô chới với , ngã ùm xuống mương , cô hét lên 1 tiếng làm vang cả khu vườn yên tĩnh.

Nghe tiếng hét mọi người vội vàng chạy về phía Phương Mai . Mỹ Linh và Nga luống cuống đi tìm mấy cây cầu . Mấy anh thì phóng nhanh qua mương.

Ở dưới mương bên bờ vườn chôm chôm , Phương Mai bị uống mấy ngụm nước , ho sặc sụa . Cô chới với tìm cách đứng lên, nhưng cứ loi ngoi dưới bùn , đang lúc cô sắp ngạt thở thì anh Tường` phóng nhanh xuống, choàng qua người đỡ cô đứng dậy . Hai người đứng không vững vì chưa kịp hoàn hồn . Cô bám chặt vào Tường , làm

anh không còn cách gì bước lên được . Anh giữ tay cô lại :

- Mai buông anh ra đi, bây giờ anh vịn cho em đi lên . Đừng sợ, không có gì đâu.

Trên bờ, anh Hoan khom người xuống nắm tay Phương Mai, kéo cô bước lên . Khi Mỹ Linh và Nga qua được mấy cây cầu chạy đến, thì Phương Mai và anh Tường đã được đưa lên bờ.

Mặt Phương Mai xanh mét, tóc ướt đầm , cả người dính đầy bùn . Cô sợ đến mức đứng không vững . Mỹ Linh lo cuống lên :

- Có sao không mi ? Tỉnh hồn lại chưa mi ?

Mỹ Linh lắc đầu không trả lời , mọi người vây quanh cô lao xao, Nga xuýt xoa :

- Trời ơi ! Tối hôm qua bệnh, sáng nay còn bị té mương . Chịu gì nổi, xui dữ vậy không biết nữa.

- Sao không gọi mấy anh dắt qua cho, liều quá.

- Anh có dặn Chi đi gọi, sao Mai đi chi vậy ? Có sao không ?

Mọi người 1 tiếng ồn ào, Tường bình tĩnh lên tiếng :

- Bây giờ về cho Mai thay đồ, đứng đây lạnh lắm.

Mọi người sực nhớ ra, kéo 1 dây men theo bờ mương về nhà . Phương Mai ủ rũ ngồi ở ghế, để mặc cho Mỹ Linh và Nga tíu tít xoa dầu . Bây giờ cô chỉ muốn về nhà, về lập tức . Đi chơi gì mà bị bầm dập tơi tả thế này , giống bị đi đày quá . Từ trưa qua đến giờ cô toàn gặp những chuyện kinh khủng . Về cho rồi.

Nghĩ vậy nhưng Phương Mai không lên tiếng đòi về , cô không muốn mình cô làm cho mọi người mất vui.

Nhưng hình như không ai nghĩ đến điều đó . Anh Vịnh còn chọc cho Phương Mai cười nữa chứ . Cười gì nổi mà cười.

Tường lẳng lặng đi thay đồ . Chiếc sơ mi trắng của anh bây giờ chuyển sang màu cà phê sữa . Bùn dính đầy áo . Anh nhớ đôi mắt

rầu rĩ của Phương Mai lúc đứng dưới mương mà thấy tội . Ai ngờ chuyến đi này Phương Mai bị te tua như thế . Nếu biết vậy anh không bảo Mỹ Linh rủ cô bé đi chơi . Tội nghiệp cô nhỏ.

Khi Tương` thay đồ thì mọi người đang ở ngoài sân, quây quần bên gốc nhãn trái oằn xuống tận đất . Ba cô gái ngồi quỳ 1 chân dưới gốc cây, bẻ cành nhãn đầy trái cắn ngon lành . Chi đứng lơ thơ bên cạnh , cô rủ ;

- Bên kia lạch có vườn ổi ngon lắm . Có mấy câu lựu trái trái chín rồi, mấy chị đi không ?

- Đi bằng gì ?

- Bằng xuồng.

Thấy Phương Mai ngần ngừ, Chi vẽ vờ :

- Dọc bờ có mấy cây bần nữa, mấy chị có ăn trái bần chưa ? Chua chua ngọt ngọt , ngon lắm . Để em hái cho mấy chị mang về thành phố . Thế nào bạn mấy chị cũng thích.

Mắt Mỹ Linh sáng lên :

- Có lý đó . Mình đi đi.

Mới bị rớt dưới mương lên Phương Mai hãy còn dị ứng với sông nước . Cô mê đi chơi kiểu này lắm .Lúc ở thành phố cô và Mỹ Linh đã tưởng tượng cuộc đi chơi bằng xuồng , đi dọc theo những con lạch và ăn trái cây . Bây giờ Chi rủ vậy là đúng ý các cô rồi . Nhưng mà lúc này...

Phương Mai đứng im phân vân . Xui gì cũng qua rồi . Và giới hạn thôi chứ . Chẳng lẽ bị té thêm lần nữa . Lần này cô sẽ cẩn thận hơn mà.

Thấy chỉ có mình Phương Mai phân vân , anh Hoan khuyến khích :

- Đi đi Mai, có mấy anh đi kèm mà, không sao đâu . Đừng sợ, với lại không lẽ bị té hoài.

" Đúng rồi, không lẽ bị té hoài " - Cô nghĩ thầm, định gật đầu thì anh Tường lên tiếng :

- Nếu Mai sợ thì đừng đi, anh ở nhà với Mai.

Mọi người phản đối :

- Thôi, đi nguyên đám mới vui, đi đi Mai . Có mấy anh mà.

- Dạ đi - Cô cười háo hức - Em cũng thích đi chơi trên sông lắm.

Tường lắc đầu mỉm cười , thì ra cô nàng cũng mê đi chơi , chứ đâu nhát như anh nghĩ . Anh nghĩ 1 lần bị té Phương Mai sẽ sợ đến già chứ.

Thấy anh Tường nhìn mình cười , Phương Mai khế héch mặt với anh , rồi chạy tới trước nhóm Mỹ Linh.

Buổi sáng nắng lên cao, mặt nước loang loáng ánh nắng . Chiếc xuồng lướt nhẹ, dưới hàng dừa râm mát . Nhóm bạn vừa ăn trái cây vừa ngắm cảnh yên lặng của những hàng cây . Ngang qua hàng bần, Tường với tay hái 1 trái đưa cho Mai, Mỹ Linh ganh tị kêu lên :

- Anh cho nó mà không cho em hả ?

Cô lau chau :

- Từ qua tới giờ hai người này cứ rủ rủ với nhau hoài, hong biết "có gì" không à.

t nhướng mắt không trả lời , Phương Mai trừng mắt :

-Ăn nói vậy đó hả con khỉ.

Mỹ Linh và Nga cười phá lên , Nga hình như có vẻ hiểu chuyện , cô ranh mãnh :

- Hèn chi, hôm qua nay thấy anh Tường lo cuống lên, Nga tưởng 2 người là " anh em " chứ . Ai dè tưởng làm . Suýt tí nữa là Nga " của " anh Tường rồi . Xin lỗi nghe Mai.

Rồi cô cười nghiêng ngửa, Mỹ Linh và mấy anh cũng cười rần lên . Phương Mai đỏ mặt định phản đối , nhưng biết càng phản đối càng

bị chọc dữ . Cô ngồi im giả như không nghe.

Mỹ Linh khoái chí lắm . Nhưng biết Phương Mai tức nên cô ráng nín cười . Cô đứng dậy, tay vịn vai anh Vịnh giữ thăng bằng rồi khom người tìm cách hái bần . Anh Hoan cảnh cáo :

- Coi chừng té nghe Linh.

- Không dám té đâu, em chứ đâu phải nhỏ Mai mà sợ té . Rớt xuống nước thì lội lên chứ đâu có sao.

Hoan cười cười :

- Nói thì nhớ nghe , có té thì lội lên nghe . Đừng có kêu anh Hoan à.

- Dĩ nhiên.

Vừa nói cô vừa khom người tới hái 1 trái bần khá cao . Nhưng đúng lúc tay cô vừa chạm trái bần thì chiếc xuồng lướt tới . Mỹ Linh hốt tay lạng quạng, cô hét lên 1 tiếng rồi quỳnh quáng chụp Phương Mai . Nhưng cô ngã mạnh quá làm Phương Mai đỡ không nổi, bị ngã người ra sau rơi bùm xuống nước.

- trời ơi !

- Chết rồi.

- Nhảy xuống lẹ lên.

Bị bất ngờ, mọi người trên xuồng kêu lên hoảng hồn . Anh Tường và anh Vịnh nhảy nhanh xuống nước .Cả xuồng như nháo nhào lên ồn cả 1 đoạn lạch im vắng.

Phải mất đến 10 phút anh Tường và Vịnh mới đưa được Phương Mai lên xuồng .Ba người ướt loi ngoi . Phương Mai sợ đến muốn xỉu , tay chân cô mềm nhũn vì kinh hoàng . Cô ngồi ngơ ngác thật lâu rồi bật khóc lên :

- Đi về, đi về, em không muốn chơi nữa, em sợ lắm rồi... hu... hu...

Mỹ Linh rối rít :

- ta xin lỗi mà, tai. lúc nãy ta quỳnh quá chụp đại, ai ngờ xô mi xuống

sông . Đừng giận ta nghe mi .trời xui gì đâu ấy.

Nga cũng nói luôn miệng :

- Biết vậy lúc nãy đừng đi . Sao số Mai xui dữ vậy không biết nữa .
thật khổ.

Tường vuốt nước còn chảy ròng ròng trên mặt , dỗ dành :

- thôi Mai nín đi, để tụi anh đưa về, bây giờ không đi đâu nữa hết, về
Sài Gòn luôn.

Cả bọn cũng đồng tình :

- Ủ, về luôn cho rồi , lòng dạ nào đi chơi nữa.

- Đi lát nữa không chừng nó té thêm lần nữa cho đủ 3 lần lằm à.

Đang khóc mà Phương Mai cũng ngẩng lên lườm Mỹ Linh :

- Còn trù ẻo nữa phải không ..hic... hic...

Cô híc mũi, và càng khóc tằm tức .Anh Hoan rồi lên, khoát tay lia lia.
:

- Đừng khóc nữa Mai , đừng khóc... coi chừng mực nước dâng cao
gây lũ lụt , tội nghiệp dân tình.

Cả bọn cười ré lên , Phương Mai nhìn anh Hoan 1 cách hờn giận ,
mọi người ngậm miệng lại :

- Mai đừng giận nghe . Bọn mình cười anh Hoan chứ không phải
cười Mai đâu . té sông như vậy ai mà cười cho nổi... hic... hic...

Cô bụm miệng lại, cố nén cười . Nhưng tiếng cười cứ bật ra không
nín được .Không phải chỉ riêng Nga mà ai cũng thấy tức cười vì cái
xui của Phương Mai .Nhưng sợ cô giận nên ai cũng làm mặt nghiêm
. tình cảnh gì kỳ cục . Khóc cũng không được mà cười cũng không
xong.

Xuống cập bờ , mọi người loay hoay đứng dậy . Bên con trai nhảy
phóc lên cầu 1 cách gọn gàng . Các cô thì đi 1 cách thận trọng .Anh
Hoan đứng trên cầu, khom người xuống đỡ tay Phương Mai :

- Cẩn thận nghe, coi chừng làm người cá lần nữa đó.

Mỹ Linh la lên :

- trời ơi, anh đừng có nói gở . Rủi nó té thật rồi sao.

Không phải " rủi " mà lại là té thật . Đúng lúc Phương Mai đi đến mũi xuống định bước lên cầu ,thì phía sau anh Ngân vô tình kéo nhánh lá dừa trên bờ định did tắt . Chiếc xuống chao mạnh 1 cái làm Phương Mai mất thăng bằng bay " chéo " xuống nước , kéo theo cả anh Hoan.

Cả bọn cười điên ruột , cười chảy cả nước mắt khi nhìn Phương Mai và anh Hoan đứng lóp ngóp dưới bùn . Phương Mai làm thình lún . Hết còn sức để khóc hay la , xui đến mức này thì còn sức đâu mà khóc nữa , im cho xong , cô nhìn anh Hoan cúi gập người vì cười, không có ý kiến.

Mọi người nối thành hàng dài men theo bờ đất đi về . Mọi người mặt đỏ rần vì cười, chưa có 1 cuộc đi chơi nào vừa tức cười vừa bi đát như vậy.

Về đến nhà thì đã 11 giờ . Gặp mẹ anh Hoan ở cửa . Bà ngạc nhiên nhìn Phương Mai :

- Sao quần áo lấm lem vậy cháu, té hả ?

Cô chưa kịp trả lời thì Mỹ Linh đã láu táu :

- Dạ, nó té đó bác , té ngoài mương.

- tội nghiệp chưa, con gái thành phố không quen đi qua cầu, dễ té lắm.

- Dạ.

Phương Mai vào buồng Chi thay đồ . Cô dọn dẹp tất cả và xếp quần áo vào giỏ .Lần này nhất định phải về, nếu mọi người ở lại thì cô đi 1 mình , sợ lắm rồi.

Ở ngoài , Chi và Mỹ Linh cũng lo dọn bàn ăn . Nga vừa xếp đồ , vừa

rủ rĩ với Phương Mai trong buồng :

- Bác bảo tội mình ở thêm 1 ngày đó . Nhưng ai cũng muốn về , tại biết Mai không thích đó , với lại mấy anh còn phải đi làm.

Cô chép miệng tiếc rẻ :

- Dễ gì có dịp đi chơi vui như vậy, về tiếc ghê.

Phương Mai đng xỏ chân vô giày . Nghe Nga bảo tiếc , cô ngẩng lên :

- Có lẽ mọi người đều thấy tiếc , chỉ trừ có Mai.

Nga chột phì cười , nhưng vô. vàng ngậm miệng lại :

- hy vọng lần sau Mai đừng bị xui nữa.

" Không dám có lần sau đâu . Sợ đến già " Phương Mai nghĩ thầm .
Cô đến trước gương thất bím . Cảm thấy mình như con chồn dù đã tắm đến nửa cục xà bông.

Nga xếp đồ xong đứng dậy đi vào bếp, Phương Mai cũng đi theo sau . Khi mọi người ngồi vào bàn ăn . Phương Mai thấy anh Tường đi ra, chắc là anh mang không đủ áo nên anh Tường mặc áo anh Hoan . Chiếc áo rộng thùng thình vì anh Hoan to như con gấu , còn anh Tường thì cao và gầy . tự nhiên Phương Mai thấy tội. cho anh dù còn tức . Hôm qua nay cô xui thì anh Tường cũng bị lãnh hậu quả chớ đâu có sung sướng gì . Nếu lúc nãy cô không ham đi chơi thì đâu đến nỗi . Anh á y đã cản mà cô không nghe . Đáng đời.

Mọi người bắt đầu về thì đã hơn 12 giờ . Đường trở ra tương đối dễ đi hơn hôm qua , vì nắng đã làm khô... nói chung là suông sẻ , và Phương Mai cũng không còn giữ kè với anh Tường nhiều, cô vịn anh 1 cách khá tự nhiên nên không đến nỗi mỗi như cả người.

Khi anh Tường đưa Phương Mai về, anh vẫn ngồi yên trên xe nhìn cô :

- Chúc ngủ ngon . Quên " chuyến đi bão táp " này đi nghe cô bé .

Anh cũng có chút xiu lỗi trong đó . Để mai mốt anh đền nghe.

" Không dám quên đâu " Phương Mai nghĩ thầm trong bụng nhưng không nói . Cô khẽ giơ tay chào anh , rồi quay lưng vào nhà , cô không hay anh Tường nhìn theo mình đến lúc vào tận cửa.

Quăng giỏ xuống giường , Phương Mai đi soạn đồ rồi vào nhà tắm , cô gội đầu và tắm thật lâu . Khi cô trở lên thì Mỹ Linh đã ngủ say sưa . Cô tắt đèn và cũng ngủ mê mệt.

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bão Táp

Chương 3

Tuần sau, Mỹ Linh lại rủ rê :

- Sáng mai mấy anh rủ đi Lái thiêu đó mi.
- Vậy hả ?
- Đi chơi nghe.
- Không.
- Sao vậy ?
- tại không thích.

Mỹ Linh phì cười :

- Chứ không phải sợ xui hủ, nghe lời thầy bói nào vậy.

Phương Mai liếc xéo :

- Còn hơn nghe lời mi.
- Kỳ này đâu có qua đò qua sông gì đâu mà mi sợ.
- Rủ gặp chuyện khác thì sao ? thôi đi . Đừng xúi dại.
- Đi đi mà, mi tại sao ta rủ mi không . tại cuối tuần này anh Tường đi trung Quốc , đi 1 tháng lận mấy anh tổ chức đi chơi rồi liên hoan . Mi không đi coi sao được.
- Anh Tường đi đâu mắc gì đến ta , việc gì ta phải tham gia, rủ ta bị té anh có chịu không ?
- tối ngày tứ té té, vớ vẩn quá . Mỹ Linh phát cáu lên.

Phương Mai tỉnh bơ :

- Mi đừng có la lối um sùm . ta đã nói là không đi đâu . Mi chuyển lời ta chúc anh Tường đi công tác vui vẻ.

Mỹ Linh tức lắm , vừa tức vừa buồn cười . Nhưng biết khó thuyết

phục được Phương Mai nên đành thôi.

Sáng Chủ nhật nó đi thật sớm và đến tối mới về , nó mệt phờ nhưng có vẻ vui lắm :

- Mi không đi uống để sợ .tụi ta mang thức ăn theo cắm trại ở vườn cây . Sau đó đi suối tiên tắm . Vui không thể tưởng tượng . Mi thấy ta có đen thêm không ?

- Mi thì mun rồi chứ đen gì nữa mà sợ.

- Hừ , ăn nói khó ưa . Biết vậy ta không thèm mang quà về cho mi.

Vừa nói cô vừa lôi trong giỏ ra 1 bịch trái cây đặt lên bàn :

- Của anh Tường gửi mi đó . Bảo ta chuyển lời cảm ơn về lời chúc của mi.

Phương Mai bước lại bàn tò mò :

- Cái gì vậy ?

- thì trái cây .Anh lựa mấy trái ngon nhất cho mi đó.

Phương Mai nghi hoặc :

- Mi vẽ chuyện gì nữa đó ?

- Vẽ con khỉ . Đa nghi hơn tào tháo . Của anh Tường gửi thì ta nói của anh , không tin cứ đi hỏi đi.

-Cảm ơn nha.

- Không thèm.

Mỹ Linh loay hoay tìm quyển album , rồi quăng trước mặt Phương Mai :

- Có hình rồi đó. Hình mi đẹp nhất . Hên không . trong cái xui cũng có cái hên nhỉ.

Phương Mai vừa ăn thanh long , vừa chăm chú lật từng tờ album . Cô cũng thán công nhận hình mình đẹp nhất so với bên con gái . Nhìn cô cười tươi thế này , ai tưởng tượng nổi cô bị xui đến " tội tã " đâu.

Chợt Phương Mai " úi " lên 1 tiếng , 1 kiểu chụp cô đang khóc mếu máo nhìn kỳ ơì là kỳ , vừa gỡ nó ra khỏi album, cô vừa cụt nự :

- Ai chơi ác chụp kiểu gì kỳ vậy mi ?

-Anh Ngân chụp đó . Bộ mi không hay hả ? Đúng rồi, lo khóc không mà hay gì . Xem tiếp đi , còn nhiều kiểu ly kỳ hơn nữa kia.

Phương Mai lật tiếp mấy trang sau . Còn kinh dị hơn nữa , có kiểu chụp cô trong bộ đồ dính đầy bùn , mặt ỉu xiu đang ngồi ủ rũ bên gốc nhãn . Một kiểu khác là cô và anh Tường đứng dưới mưa , tay cô níu chặt áo anh . Mặt anh Tường có vẻ thật bối rối... Phương Mai chưa kịp có ý kiên , Mỹ Linh đã cười hì hì :

- Công nhận hôm đó anh Ngân nhanh trí dễ sợ . Bấm mấy pha như vậy mới đẹp mắt . Mi biết anh Hoan xem hình này nói sao không ?

- Nói gì ?

- Ảnh hỏi anh Tường làm gì mi mà vậy . Bộ đang tỏ tình hả . Hết chuyện kéo xuống mưa tỏ tình . Anh Tường đấm anh Hoan 1 cái , còn tụi ta thì cười muốn bể bụng luôn.

Phương Mai mím môi không nói . Mặt cô nóng bừng . Chắc là đồ ghê lắm . Mỹ Linh cười cợt :

- Làm gì mặt mi đỏ dữ vậy ? Bộ mi bị sốt hả Mai ?

Phương Mai dẹp quyển album :

- Sốt con khỉ , chụp gì kỳ . Để ta đốt mấy tấm hình.

Mỹ Linh chống đối quyết liệt :

- Ê, cấm nghe, cấm ngắt . Mi vô duyên vừa vừa thôi.

- Mi vô duyên thì có . Hình của ta , ta có quyền đốt chứ sao.

- Muốn vậy mi chịu khó đi rửa thêm rồi đốt . Còn cái này là của chung , không ai được lấy hết.

Vừa nói Mỹ Linh vừa giật quyển Album bỏ vào rương khoá lại, cô cười từng từng như cố tình chọc tức Phương Mai :

- Phải công nhận mi chụp nhiều pha " ấn tượng. " dễ sợ . Nhìn mấy hình này chắc anh Tường cũng khó ngủ.

Phương Mai vẫn ngồi im , tay chống cằm nhìn mấy trái thanh long . Cô tưởng tượng lúc mọi người xem hình mình mà thấy xấu hổ muốn chui xuống đất . Không biết anh Tường nghĩ gì... chắc là cười cô rồi , làm gì mà bám người ta đến vậy . thật vô duyên kinh khủng.

Bằng mọi cách phải xé bỏ mấy kiểu hình đó mới được Nhưng con yêu Mỹ Linh giữ hết rồi , làm sao bây giờ . thật là cái xui kéo dài mà.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Phương Mai quay ra nhìn . Anh tường đang đứng ở cửa , chỉ cách cô có mấy bước . Phương Mai vội bỏ quyển sách xuống , đứng dậy :

- Anh tường vô chơi.

Cô dọn mấy quyển sách trên bàn cho gọn , rồi kéo ghế về phía đối diện . tường nhìn quanh :

- Có Linh ở nhà không Mai ?

- Dạ nó đi học anh văn , khoảng chín giờ mới về.

tường ngồi đối diện với cô . Im lặng , Phương Mai nhìn đồng hồ . Mới hơn 7 giờ.

- Phải anh tường` đến sớm 1 chút, nó mới đi khoảng nửa tiếng.

tường bật cười :

- Nửa tiếng mà " một chút " gì Mai.

Phương Mai hơi què, cô sốt sắng :

- Để em chỉ lớp nó học cho anh đến tìm . Chứ chờ đến 9 giờ lâu lắm.

tường khoát tay :

- Không cần gấp . Anh chỉ ghé chơi thôi.

Công nhận là lúc sau này anh tường hay ghé thăm Mỹ Linh . Lúc

trước có vậy đâu , cô nghe Mỹ Linh nói nhiều về ông anh kết nghĩa chứ có biết mặt biết mũi anh ta ra sao .Còn bây giờ thì gặp lia chia Phương Mai nghĩ lan man . Rồi chợt nhớ mấy kiểu hình chụp chung với anh, cô bỗng đỏ mặt . tường nhìn cô chăm chú , không hiểu cô ngượng chuyện gì . thấy cô cứ dán mắt xuống tấm gạch , anh dịu dàng :

- Ngược lên đi Mai , có chuyện gì vậy ?

Phương Mai ngượng ngịu ngược lên , thấy cái nhìn của anh Tường hỏi lăng chuyện :

- Anh tường đi trung Quốc vui không ?

tường lắc đầu :

- Không.

- Anh có đi tham quan cảnh bên đó không ? Em nghe nói vạn lý trường thành nhìn hay lắm . Sao anh không đi.

- Mấy cảnh đó đâu có gì lạ đâu mà xem.

- Uống nhĩ ? Em mà có dịp ra nước ngoài thì em sẽ đi chơi suốt ngày.

tường chế giễu :

- Đi đâu vậy ?

- Lung tung.

Anh mỉm cười :

-Nhưng đi hoài Mai sẽ chán.

- thế anh có chán không ?

- Có chứ . Mỗi lần đi công tác bên đó anh ngán lắm . Làm việc xong là anh về khách sạn đóng cửa phòng nghe nhạc.

- Buồn nhĩ ? Sao anh không rủ bạn bè uống cà phê.

tường bật cười :

- Bên đó làm gì có bạn bè mà rủ , anh làm gì cũng có 1 mình thôi.

- Robinson ở trung Quốc hả ? Phương Mai cười mím.

tường nghiêng đầu :

- Còn tệ hơn Robinson . Vì ông ta không bị người khác bỏ quên như anh ., đến nỗi không thềm tiến ra sân bay . Phương Mai ngồi im nghĩ nghĩ . Hình như anh tưởng muốn ám chỉ cô . Hôm đó Mỹ Linh đã trách cô 1 trận vì cô không chịu tiến anh tưởng lúc ra sân bay .Lúc đó cô thấy không việc gì mình phải đi , và nguyên nhân khác nữa là cô không dám đi đâu ngoài đi học vì... sợ xui . Sau đó cô mới thấy như vậy là vô tình.

Bây giờ nghe anh tưởng nói , cô càng nhận ra mình bất lịch sự kinh khủng . Chắc anh tưởng giận lắm.

Phương Mai hỏi nhỏ rí :

- Anh tưởng có giận em không ?

tường ngạc nhiên :

- Giận chuyện gì ?

- Hôm ấy em không đi tiến , tại vì...

- Vì sợ xui.

tường nói tiếp ý cô .Giọng nói có chút chế giễu . Phương Mai hơi ngượng . Nhưng chối sao được khi anh tưởng nói đúng phoc , cô không biết trả lời làm sao . Cứ dấn mắt ngó xuống sàn nhà.

Anh tưởng chợt rút trong áo ra hai hộp quà gói giấy xanh đỏ khác nhau, đặt lên bàn :

- Quà trung Quốc cho hai cô đó.

Anh đẩy hộp màu đỏ về phía Phương Mai , nhìn cô hơi lâu :

- Đây là của Mai.

Phương Mai mân mê chiếc hộp :

- Em phải nói cảm ơn không ?

- thôi, thôi , để anh nói.

Phương Mai tỉnh nghịch :

- Vậy thì nói đi.

Nhưng tường chỉ cười rử :

- Đi uống cafe Mai.

Phương Mai ngần ngừ . Đây là nhà trọ , tiếp bạn trai lâu quá không tiện . Còn đi chơi thì sợ nhỏ Linh chọc . Nhỏ quỷ này mà biết cô đi chơi với anh tường thế nào cũng la toáng lên... thấy tường nhìn mình, cô đành dạ nhỏ 1 tiếng . tường đứng dậy :

- Anh ra sân chờ nghe.

- Dạ.

Phương Mai thay đồ thật nhanh rồi đi ra ngoài , không hiểu sao anh tường chạy chậm rì , và lúc nào cũng đi sát lề đường . Phương Mai ngạc nhiên :

- Sao anh chạy chậm quá vậy ?

- Ờ ,a nh sợ ta i nạn lắm . Mỗi lần đi học anh luôn đi trên vỉa hè , hoặc chạy xe thật chậm . Học xong là về nhà chứ không dám đi đâu hết . thầy nói năm nay anh xui lắm.

Phương Mai ngồi im lắng nghe . Rõ ràng là anh tường nói cô . Sao anh ấy biết cô đi học. rồi về nhỉ , và lại đi xe trên lề đường , ai nói ?... Không con quỷ Mỹ Linh thì là ai . Nhỏ bạn trời đánh !

Phương Mai ngượng chín người :

- Đồ quỷ.

Cô thò tay định nhéo anh tường . Nhưng nhớ ra vội rút lại . tường cười lớn :

- Có tức thì nhéo đại đi , anh không đền đâu.

Phương Mai bấu môi :

- Không thèm.

- thật không ?

-...

- Không nhéo thì về nhà đừng tức đó nghe . Mà tức thì đổ thừa đổ thừa đi chơi với anh tường nên xui.

Nửa nữa, châm chích nữa, tối ngày cứ lôi chuyện cô nghe lời thầy bói ra chọc , nói 10 câu thì móc họng hết 8 câu . tức muốn la làng lên được.

Bất giác Phương Mai mím môi, nheo mạnh hông anh tường , làm anh oằn người vì đau :

- Ác quá vậy Mai.

- Cho anh chữa cái tật châm chích.

tường vờ ngạc nhiên :

- Anh châm chích gì nhỉ ?

- tự anh biết.

- Anh không biết thật đó , nếu Mai không nói thì anh sẽ đi hỏi thầy bói xem , sao năm nay anh xui vậy không biết.

Lại chọc ! Phương Mai không thèm nói . Cô nghiêng răng nhéo thêm 1 cái đau thấu trời xanh . tường nhăn nhó :

- Mai kiến đâu ra vũ khí đáng sợ vậy ? Đau kinh khủng.

- Lần này anh sợ chưa ?

- Dạ sợ.

- Không được đem chuyện thầy bói ra nói nữa.

- Dạ.

- Không được nói Mai sợ xui nữa nghe không.

- Dạ nghe.

- tốt.

tường rẽ vào 1 quán nước trên đường . Đây là quán mà Phương Mai và Mỹ Linh hay vào mấy lúc đi chơi . Đáng lẽ phải ngồi đối diện thì tường tự nhiên ngồi xuống cạnh Phương Mai . Nhìn nhìn cô, anh

cười lơ lửng :

- Mỹ Linh bảo Mai hiền lắm.

Cô cảnh giác :

- Rồi sao nữa ?

- Đâu có sao.

- Anh muốn nói em dữ chứ gì . Nói đại đi.

tường chưa kịp trả lời thì cô gái đi đến bên bàn , anh ngẩng lên :

- Chị cho 1 cafe và 1 đá chanh , pha thêm 1 chút chanh muối nha chị.

- Dạ.

Đây là thứ Phương Mai mê nhất , mỗi lần đi chơi cô đều gọi thứ này . Sao anh tưởng nghĩ ra được nhỉ . Vô tình hay cố ý ? Hay là nhỏ Linh nói.

Phương Mai ngờ ngợ nhìn anh , tường nheo mắt :

- Nhìn gì vậy ? Anh gọi nước như vậy Mai có đồng ý không ?

- Em thích nước đó lắm.

- Anh biết.

Cô ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

- Chuyện gì của Mai anh cũng biết , tự nhiên như vậy đó.

" Anh này xạo ghê , chắc chắn là nhỏ Linh nói . Con nhỏ đồn xóc 2 đầu " - Nhưng tại sao anh tưởng tò mò về cô nhỉ ? - Phương Mai ngồi im tư lự.

tường khuấy nhẹ ly nước chanh cho Phương Mai , mắt vẫn không rời khỏi cô :

- Nghĩ gì vậy Mai . Đang bực mình Mỹ Linh phải không ?

" Sao mình nghĩ gì anh tưởng cũng biết hết nhỉ , anh này đáng sợ thật " - Nghĩ vậy Phương Mai nói dối đại 1 ý nghĩ chọt lướt trong đầu

:

- Đâu có, em đang nhớ lần đi chơi lúc trước.

Nói xong cô lại liên tưởng tới mấy kiểu hình tai quái nọ tự nhiên cô xấu hổ đến nóng mặt . Không biết anh tưởng nghĩ gì khi nhìn nó nhỉ . Rồi câu đùa của anh Hoan nữa... thật toàn chuyện làm mình quê muốn chui xuống đất cho xong.

thấy tự nhiên Phương Mai cứ bối rối ngó chỗ khác , tưởng ngạc nhiên nhìn cô, cô nhỏ khó hiểu này làm anh cứ rối rắm . Anh mỉm cười :

- Vậy trong lần đi chơi đó Mai nhớ gì nhất ?

- Đủ thứ . Nhất là lúc bị té.

- Và bị chụp hình lén ?

- Anh này vô duyên.

- Nhưng anh có nói gì đâu.

Ừ nhỉ . Anh tưởng có nói gì đâu , tại sao mình cứ suy diễn lung tung . Đúng là từ lúc đi chơi về đến giờ mình cứ hay suy nghĩ về anh tưởng , vô duyên kinh khủng . Anh ấy mà biết được thì có mà trốn cho đỡ xấu hổ.

thế là suốt buổi Phương Mai cứ ngồi im . tưởng cũng không nói chuyện , anh lặng lẽ hút thuốc và... nhìn Phương Mai , không hiểu anh đang nghĩ gì.

thật lâu, tưởng nhìn đồng hồ . Gần chín giờ , có lẽ nên về sớm trước khi Mỹ Linh tan học , Phương Mai mà bị chọc chắc cô sẽ trốn anh luôn mất.

- Về nghe Mai.

- Dạ.

Cô theo anh ra xe . trên suốt quãng đường về hai người đều không nói câu nào . Rất may cho cô là Mỹ Linh chưa về . Phương Mai thở

phào nhẹ nhõm.

tường nghiêng đầu nhìn cô :

- Chúc Mai ngủ ngon.
- Chúc anh tường khó ngủ.

tường phì cười :

- Dĩ nhiên là Mai đã làm anh khó ngủ.

Nói xong anh nhún ga vọt đi . Phương Mai lững thững quay vào nhà . Nghĩ lan man về câu nói của anh tường . Cô vô tình mân mê lọn tóc 1 cách ngượng ngùng.

Vào nhà, Phương Mai tò mò mở gói quà . Đó là 1 bộ nữ trang đẹp tuyệt vời . Nhưng không phải chỉ có vậy , mà anh tường còn ghép thêm tấm thiệp vào hộp . Đó là tấm thiệp có hình 1 cô bé và 1 cậu bé chụm đầu vào nhau , trên tay cậu bé là 1 bông hồng nhỏ... Đúng là anh tường không vô tư khi tặng thiệp như vậy . Nhưng sao lúc này anh ấy không nói gì hết nhỉ . Làm như quan sát ngầm cô vậy.

Có tiếng chân của Mỹ Linh . Phương Mai vội nhét tấm thiệp vào tập . Mỹ Linh quăng giở xuống giường nhìn qua bàn.

- Uí, quà của ai vậy ?
- Của mi đó , anh tường gửi.
- Vậy hả, anh tường về rồi hả ? Ảnh đã rồi ?
- Chờ mi không được , về rồi.

Mỹ Linh mở gói giấy, trầm trồ xuyt xoa :

- Đẹp quá.

Nó ngẩng lên :

- Quà của mi đâu, cho ta xem với.

Phương Mai đưa Mỹ Linh chiếc hộp của cô . Nó ngấm ngấm :

- Giống nhau quá hé , anh này công bằng ghê . Kỳ vậy . Đáng lẽ phải tặng mi cái gì có ý nghĩa 1 chút chứ.

- Nói với vãn.

Phương Mai lắng chuyện , cô giấu biệt Mỹ Linh về tấm thiệp . Nhỏ này mà biết là không yên với nó đâu.

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bão Táp

Chương 4

Căn phòng nhỏ thật ấm cúng được trang trí thật vui mắt . Giữa phòng là chiếc bàn tròn đặt bánh kẹo ở góc là cây Noel khá lớn . Có hẳn 1 ông già noel đứng bên cạnh . Mấy bóng đèn nhỏ chớp tắt làm cây noel thêm lộng lẫy . Phương Mai ngồi cạnh Mỹ Linh trong góc phòng . Nó đang nói chuyện với anh bạn nào đó Phương Mai không quen . Đây là lần đầu tiên Phương Mai đến đây .Nhà anh Vịnh - Đêm Noel cô chẳng biết đi đâu . Mỹ Linh nói mấy ông anh kết nghĩa của nó tổ chức họp mặt ở nhà anh Vịnh . Nó còn bảo mấy anh nói nhất định phải có Phương Mai nên cô khó lòng từ chối.

Nếu không dối lòng thì cô đến đây vì có... anh tường thật ra không có anh tường thì cô cũng đi . Nhưng không nhiệt tình lắm . Mỹ Linh không biết điều này nếu có nó đổ mà để cô yên.

Mọi người đều đông đủ chỉ thiếu có anh tường thỉnh thoảng Mỹ Linh quay lại cửa ngó sốt ruột :

- Sao anh tường chưa đến hong lẽ ảnh hong đi.

Anh Hoan ngồi cạnh Phương Mai lên tiếng :

- Chắc nó không đến đâu bạn đưa cô nàng đi nhà thờ mà.

- Cô nàng nào ?

- thì người yêu của nó . Bộ Linh chưa biết mặt hả ?

tim Phương Mai như ngừng đập . Cô cắn môi ngồi im . Mỹ Linh quay mắt lại :

- Anh nói ai ? Anh tường mà có người yêu gì sao em không biết ?

Anh Hoan búng tay cái tách :

- Mới quen em không biết là phải rồi.

Mỹ Linh nóng nảy :

- Quen hồi nào ?

- Lúc nó đi trung Quốc đó gặp cô ta cũng đi công tác bên đó không có bạn mà lại ở xứ lạ gặp được đồng hương là kết liền về nước hai anh chị đi chơi ra rít . Bộ nó không giới thiệu cô ta với Linh hả ?

- Không không hề.

Anh Hoan ra vẻ ngạc nhiên :

- Gì vậy Linh làm gì em tức vậy ? Anh thấy có gì đâu . tưởng nó chưa có người yêu bây giờ nó yêu cô nàng đó cũng là thường sao em trách nó em lạ thật.

- Anh không biết gì hết . Anh im đi.

- Im thì im nhỏ này lạ ghê ta . Anh Hoan đứng dậy cười cười đi về phía nhóm đang chơi domino Mỹ Linh mặt hầm hầm không nhìn đến ai . Chuyện anh tưởng có người yêu làm cô choáng váng . Cô cảm thấy ghen giùm Phương Mai và giận anh tưởng kinh khủng.

Phương Mai ngồi chống cằm cắn cắn móng tay . tự nhiên cô thấy buồn về cho rồi . Một cảm giác thất vọng buồn buồn xâm chiếm mà cô không hiểu tại sao.

Cửa? phòng bị đẩy vào . Rồi anh tường xuất hiện . Anh giơ tay chào mọi người và đến ngồi cạnh Mỹ Linh :

- Đến lâu chưa nhỏ ?

- Lâu.

Anh tường nhìn đồng hồ rồi lắc đầu :

- Ở ngoài đường đông khiếp chen được đến đây không phải là dễ làm gì buồn hui vậy Mai ?

Phương Mai cười gượng :

- Em có buồn gì đâu.

-Chỗ này lạ quá hả ? Nhưng toàn mấy anh bạn quen thôi mà 1 lát em sẽ thấy vui ngay.

Anh quay qua Mỹ Linh :

- Con nhỏ này sao nay buồn quá vậy bình thường em nói nhiều lắm mà.

Mỹ Linh lạnh nhạt :

- Hơi sức đâu mà buồn.

Nói rồi nó đứng dậy kéo tay Phương Mai bỏ đi . tường nhìn theo cô nhíu mày không hiểu.

Anh ngồi yên . Một ánh mắt đang nhìn mình . Miệng cô ta cười tường kêu khế :

- Oanh phải không lâu ghê mới gặp.

-n anh tường ?

-Anh không biết thật.

- Xạo anh không muốn nói thì có . Anh Vịnh nói cô nàng đó dễ thương lắm.

tường nhìn Phương Mai 1 cái nhưng không nói gì . Anh nói không biết nhỉ.

Oanh nói như trách :

- Anh mà để ý đến ai.

tường lắc đầu :

- Lúc này Uyên có khỏe không Oanh cô ấy làm gì có gia đình chưa ?

- Anh mà cũng quan tâm đến nó nữa hả.

Nói vậy nhưng cô cũng trả lời :

- Nó có chồng rồi nhưng gặp ông chồng tệ lắm ra ngoài đường thì nhậu về nhà thì đánh vợ con.

tường dăm chiêu :

- tội nghiệp quá hôm nọ có gặp thoáng ngoài đường thấy Uyên ốm

ghê.

Oanh nói kháy :

- Ốm cũng còn đỡ . Còn hơn ở đó chờ anh sợ nó chết ngắc chứ không còn sống để mà ốm nữa.

Nãy giờ Mỹ Linh ngồi gần đó im lặng nghe cô tò mò nhìn tường chăm chăm . Nhưng anh không thấy. anh cười khế :

- tới giờ còn giận anh hả Oanh anh mà giận làm chi.

- Nói vậy chứ giận gì em lớn rồi chứ đâu con nít như hồi đó nữa .

Anh không thương nó đâu phải là lỗi tại anh . À nghe nói lúc này anh đang đeo đuổi con bé nào học tổng hợp hả ?

- Sao Oanh biết ?

- Chuyện gì của anh em không biết anh Vịnh nói chứ ai có không ?
tường khoát tay lấp lửng :

- Ờ chưa biết.

- Cô bé đó với nhỏ Uyên ani xinh hơn anh tường ?

-Anh không biết thật.

- Xạo anh không muốn nói thì có . Anh Vịnh nói cô nàng đó dễ thương lắm.

tường nhìn Phương Mai 1 cái nhưng không nói gì . Anh nói chuyện với Oanh nhưng mắt cứ nhìn về phía Mỹ Linh . Mặt con nhỏ lăm lì như giận ai đó . Phương Mai thì tự lự nhìn đâu đâu ra ngoài . Không hiểu 2 cô có chuyện gì.

Suốt buổi tối mấy lần tường định tìm cách hỏi Phương Mai . Nhưng mỗi lần anh đến gần thì Mỹ Linh lại lôi cô đi chỗ khác . Dồn dỗi như đứa trẻ . Anh thấy thật điên đầu.

Gần khuya Mỹ Linh đòi về trước tiên . tường đề nghị :

- Để anh đưa 2 cô về.

- thôi khỏi cảm ơn.

- Sao tối nay em kỳ vậy hả.
- Kệ tui tính tui vậy đó . Còn hơn mấy người bắt cá hai tay.
- Ai bắt cá hai tay.
- tự anh biết.

Nói rồi cô ngoe nguẩy bỏ đi . tường nhún vai đứng yên . Hoan chột vổ vai anh :

- Sao rồi mày ?
- Sao là sao ?
- Cô bé không cho đưa về hả ?
- Ừ không hiểu sao tự nhiên như vậy . Mấy cô con nít này khó hiểu quá.

Hoan cười ranh mãnh :

- thì chịu khó năn nỉ chút xíu . tao thấy cá cắn câu rồi đó.
- Cắn câu cái gì ? tối nay mày cũng lạ lắm nghe.

Hoan không trả lời anh cười vang rồi đi về phía bàn cờ đang hồi căng thẳng.

Mỹ Linh ra đến cổng nhưng vẫn ngoái lại nhìn vào nhà thấy anh tường không đưa về cô càng tức dữ . Lúc nãy cô nói cho hả tức chứ trong bụng cũng muốn anh đi theo giải thích . Vậy mà... thật là1 ông anh khó ưa.

Cô cũng không hiểu tại sao anh tường` không yêu Phương Mai mà cô lại tức đến vậy . Vậy mà cô cứ tưởng vai trò " bà mai " của cô đã thành công từ sau chuyến đi chơi ở Cửu Long không hiểu anh tường hay hỏi về Phương Mai để làm gì hỏi đã rồi đi thic h người khác vô duyên không thể tưởng tượng.

thấy Phương Mai cứ làm thỉnh Mỹ Linh tò mò :

- Mi nghĩ gì vậy Mai ?
- Đâu có nghĩ gì đâu.

- thật ta tức muốn chết được . Anh tường này đều dễ sợ.
- Sao mi gán cho ảnh chuyện thấy ghê vậy ?
- Chứ còn gì nữa .Anh muốn làm quen với mi mà còn đi thương bà kia có tức không chứ.

Phương Mai cố nén cảm giác hờn giận :

- Không thể bắt lỗi ảnh được thật ra ảnh có nói gì với ta đâu . Với lại ta cũng đâu có bảo thích ảnh mi mới là vô duyên đó.

Mỹ Linh thở dài sườn sượt :

- Nhưng ta muốn anh tương` quen với mi.
- Muốn lẳng nhách.
- Bộ mi không thích h anh tường hả Mai . Vậy mà ta cứ tưởng hai người đã phải lòng nhau . ta khoái trong bụng lắm . Ai ngờ... mọi chuyện nát bét chán thật.

Rồi cô lại than vắn thở dài còn Phương Mai thì thấy muốn khóc cô giận anh tường và buồn rĩ cả người . tại cô tất cả ai bảo tưởng tượng cho lắm vào.

tan học về gặp tường trên đường . Mỹ Linh ngoảnh đầu nhìn chỗ khác làm như không thấy . Phương Mai thì cúi nhìn xuống đường với thái độ tránh né . tường nhìn 2 cô chăm chăm . Anh không tin cả hai không thấy anh . Nhưng tại sao hai cô có thái độ như vậy . Bỗng nhiên cả hai quay gót 180 độ chỉ trong 1 buổi tối .Anh nghĩ hoài mà không hiểu tại sao . thật là điên đầu.

tường thở dài ngán ngẩm vướng vào mấy cô con nít chỉ tổ rắc rối . Nhưng dứt thì không xong . Anh không thể nào quên được Phương Mai còn với cô thì bằng cách nào bây giờ.

tường thấy 2 cô không nhìn mình anh cũng đi luôn . Anh không biết thái độ của mình là đổ thêm dầu vào lửa . Và anh lại lãnh hậu quả về thái độ vô tình của mình.

Cố ý gặp riêng Phương Mai . tường đến tìm cô trong lúc Mỹ Linh đi học Anh vẫn cô nàng đang ngồi chống cằm bên bàn dáng điệu buồn bã xa vắng 1 cử chỉ làm anh nhói cả tim . Anh gõ nhẹ cửa rồi đứng chờ cô.

Phương Mai ngẩng lên . tường thấy mắt cô bé mở lớn như ngạc nhiên thoát 1 cái cô nghiêm nghị như trở thành 1 người lạ . Giọng cô nhỏ nhẹ nhưng vô cùng xã giao :

- Anh tường vô nhà chơi.
- Mai đang làm gì vậy ?
- Dạ đâu có gì em đang chờ nhỏ Linh về.
- Còn đến 2 tiếng nữa nó mới về . Mai đi uống cà phê với anh anh có chuyện muốn hỏi.

Phương Mai lập tức lắc đầu :

- Dạ tối nay em bận lắm không đi được.

Đúng là nói dối vừa mới bảo không làm gì bây giờ đã nói bận . tường không tha cô anh hỏi tới :

- Em bận gì vậy ?

Phương Mai lúng túng ngồi im . thấy bị nhìn chăm chăm cô nghiêm nghị nhìn ra cửa . thái độ rõ ràng là không muốn tiếp anh . Nhưng tường đâu dễ bỏ cuộc anh kiên nhẫn :

- Anh hỏi 1 câu thôi . Chỉ cần Mai giải đáp thắc mắc anh sẽ không đến nữa . tại sao tự nhiên Mai và Mỹ Linh làm mặt lạ với anh ? Nói đi.

Phương Mai không biết trả lời làm sao . tự nhiên lại giận anh tường khi anh có người yêu lồ bịch hết sức . Ai bảo tự mình tưởng tượng cho lắm vào . Chỉ có cách là mình làm như vô tư mới đỡ quê mà thôi . Nghĩ vậy Phương Mai nói dẹt dẹt :

- Em đâu có làm mặt lạ với anh . Mỹ Linh có thay đổi gì thì em không

biết . Không nghe nó nói còn em thì bình thường` .

- Là bạn thân chắc chắn Mai phải biết tại sao Mỹ Linh giận anh chứ ?

- Em không biết thật.

- Một là Mai giấu hai là em nói dối.

Mặt Phương Mai chột đỏ như :

- Em không biết thật mà.

tường im lặng nhìn ra cửa không hỏi nữa biết có hỏi cũng vô ích .

Anh cũng không có ý định bỏ về . Phương Mai nhìn lên anh cảm giác hờn giận làm cô muốn đuổi anh anh tường ra cửa lập tức .Nhưng lại không dám cô ầm ức ngồi im.

Không biết xui khiến thế nào mà tối nay Mỹ Linh về sớm . Cô chào anh tường 1 cách lạnh nhạt :

- Anh mới tới hả đi đâu vậy ?

- thăm hai cô.

- Cám ơn nghe.

thấy Mỹ Linh định đi ra nhà sau . tường cản lại :

- Linh khoan thay đồ đi chơi với anh 1 chut anh có chuyện muốn hỏi.

Mỹ Linh nguẩy đầu :

- Em làm biếng lắm.

- Nhưng anh ra lệnh đó nghe không ?

Giọng nói uy quyền khiến Mỹ Linh chùn lại cô nhún vai :

- Đi thì đi chứ làm gì nạt nộ dữ vậy . Ừ coi như đi chơi với anh lần cuối luôn.

tường làm lì :

- Lần thứ mấy cũng được . Về nghe Mai.

- Dạ.

Nhìn 2 người đi ra cổng Phương Mai lặng lẽ đóng cửa rồi nằm xấp

xuống giường lôi nhật ký ra viết . Đúng hơn là trút tất cả nỗi buồn vô đó.

Khi cô chuẩn bị đi ngủ thì Mỹ Linh về . Nó không nói gì mà cứ tủm tỉm cười 1 mình hình như là vui vẻ lắm . thấy bị Phương Mai nhìn nó nheo mắt :

- Mi có biết tui. mình bị anh Hoan vẽ không . Cái anh quỷ sứ không biết anh muốn phá tui mình hay phá anh tường .Ngày mai vào công ty thế nào anh tường cũng nện cho anh 1 trận.

- Chuyện gì vậy ?

- Rồi mi sẽ biết . Để anh tường giải thích . Hì... hì... bây giờ ta mới thấy mình con nít dễ sợ.

Nhưng anh tường chưa kịp giải thích thì anh Hoan đã lên tiếng trước . Chỉ là vô tình thôi . Buổi sáng 2 cô đến trường thì gặp anh Hoan đi làm . Anh chạy rề rề bên Phương Mai cười cười :

- Sao Mai hết giận anh tường chưa ?

- Giận gì anh Hoan em có gì đâu mà giận.

Anh Hoan cười tinh quái như biết tổng cô đang nói dối :

- Ờ vậy chắc anh nói bậy . tại tối Noel thấy Mai im lặng quá anh tường Mai buồn.

- Dạ đâu có.

Anh Hoan nghiêng đầu nhìn qua Mỹ Linh :

- Còn Mỹ Linh hết ghét anh tường chưa ? tối hôm đó anh phá cho vui thôi chứ không có gì đâu nghe . Đừng tin lời anh rồi ghét anh tường tội nghiệp nó.

Mỹ Linh bĩu môi :

- Xì em biết rồi nữa .Anh ác lắm nghe . Báo hại em tức muốn chết.

- Vậy hả ?

- Anh biết anh tường bảo sao không ?

- Bảo sao ?

- Bảo anh là thằng bạn trời đánh còn em thì thấy anh là đồ quỷ sứ.

Anh Hoan cười khì :

- Ủ' anh cũng thấy mình là quỷ sứ . Quỷ thì bị trời đánh là phải rồi . Nhưng bị đánh mà thấy mấy cô giận dữ cũng vui . Còn thằng tường thì mấy ngày nay mặt mày làm lì tội nghiệp ghê.

Mỹ Linh liếc xéo :

- Anh mà cũng biết tội người ta nữa hả Mai mốt em xúi anh tường chơi anh 1 cú thử coi ai đáng tội hơn.

- Ủ' xin mời . Mà nè Linh biết tại sao anh làm vậy không ?

- tại sao ?

- tại thấy Phương Mai hay làm khó dễ người ta quá . Rủ đi chơi ở đâu cũng không chịu . Anh thử giùm thiên hạ vậy mà . Đáng lẽ thằng tường phải cảm ơn anh mo(i đúng.

thấy Phương Mai mím môi . Anh Hoan cười ha hả như khoái chí .

Rồi vẫy tay :

- thôi bai hai cô nghe . tuần tới đi suốt tiên chơi nghe Mai anh rủ thật đó.

Phương Mai nguýt anh 1 cái không thèm trả lời . Khi anh đi rồi cô nói kháy :

- Mấy người này giỡn vui quá há . Nhưng toàn chuyện vớ vẩn . Xí !

Mỹ Linh thăm dò :

- Nhưng bây giờ mi hết giận chưa ?

- ta có gì đâu mà giận.

- Bạn bè thân mi đừng giấu ta mà mi có thích anh tường không nói thật đi.

" Ngu sao mà nói thật . Nói để bị mọi người chọc ghẹo nữa hả . Đâu có ngu .!"

Phương Mai lắc đầu :

- Đã bảo không thích mà không ghét . Nhưng không thích.

Mỹ Linh cụt hứng im lặng cô thấy mình có nhỏ bạn khó hiểu hết sức .
Mấy hôm trước cô tưởng nó giận anh tường mà thích thì mới giận .
Ai ngờ bây giờ nhỏ cũng tỉnh bơ . Vậy là sao hờ trời.

Còn Phương Mai thì tự bắt mình phải giấu kỹ tình cảm hơn nữa . Cô biết tổng mấy anh bạn anh tường muốn thử cô và chọc anh tường cô mà không khéo họ sẽ cười vô mũi . Quê chịu gì nổi.

Nghĩ vậy nên lúc anh Hoan rủ đi suối tiên cô nhất định không đi .
Đích thân anh tường năn nỉ cũng vậy . Cả bọn thuyết phục Phương Mai không được nên cũng không ép.

Khi họ đi rồi tự nhiên Phương Mai thấy giận anh tường . Ngốc ơ là ngốc . Nếu anh tường ở nhà rủ cô đi chơi riêng thì cô sẽ không từ chối bao giờ . Người gì mà khó ưa dễ sợ Đã vậy cô nhất định sẽ nghỉ chơi với anh tường ra luôn.

Mấy lần tường đến rủ hai cô đi ăn chè chỉ có mình Mỹ Linh đi...

Phương Mai thì từ chối đến cùng . Mỹ Linh đâm ra bực mình :

- Sao mi khó tính quá vậy con khỉ .Càng ngày càng trái tính trái nết không ai chịu cho nổi.

- thì ta có bảo ta dễ thương đâu.

- Anh tường là con` chiù mi chứ ta hả đừng hòng mi đồng đánh không chịu được . thích người ta thì cứ nhận đại đi cho rồi . Bày đặt chối thấy ghê.

Phương Mai cáu kỉnh :

- Mi gán ghép gì đây ?

Mỹ Linh cười tinh quái :

- ta có nói gì đâu . Nhưng thế nào mi cũng khó giấu . Hãy đợi đấy.
trưa hôm sau lúc tan học . trên đường về Mỹ Linh làm như vô tư :

- Mi biết chuyện anh tường bị xe tông không Mai ? Nghe nói cũng hơi nặng . ta định chiều nay đi thăm.

Phương Mai nghe thót tim 1 cái cô hỏi dồn :

- Sao mi biết có sao không trời ơi ! Sao đến nỗi vậy lận rồi ảnh có bị thương không ?

Mỹ Linh liếc Phương Mai mặt tỉnh bơ :

- ta không biết nữa . Định chiều nay mát mát 1 chút mới đi thăm.

Phương Mai hơi nóng nảy :

- Sao mi không đi ngay bây giờ ?

- Nắng thấy mờ.

- Nắng 1 chút đâu có sao.

- Vậy mi có đi không ?

- Đi chứ sao không.

- Đây qua đó xa quá bộ mi không sợ xui hả ?

- Xui con khỉ . Đợi đến giờ mới chịu nói.

Mỹ Linh thắng xe lại :

- Vậy quay lại đi.

Phương Mai bắn khoăn :

- Ghé mua cho ảnh hộp sữa đi mi với hột gà.

- Chắc ảnh ăn không nổi đâu mê man suốt ngày làm sao ăn.

Phương Mai kêu thầm :

- trời ơi.

Cô quýnh quá nên không để ý vẻ ranh ma của Mỹ Linh . Cả hai ghé bên đường mua sữa . Phương Mai đạp xe nhanh như gió mấy lần Mỹ Linh cản lại với vẻ tinh quái . Nhưng cô đâu có nhận ra vì sợ rồi trong bụng . thậm chí phát khóc lên >

Mỹ Linh dắt Phương Mai đi bên hông tường ra phía sau công ty cô giải thích :

- Nhà anh tường ở thủ Đức ảnh làm biếng về lắm với lại ảnh hay ở lại làm đêm nên giám đốc cho ảnh 1 phòng coi như ở tập thể mi tự nhiên nghe.

Chẳng cần gõ cửa? Mỹ Linh đẩy đại vào . trong phòng anh tường đang khom người thay băng nhạc trong chiếc cassette . Nghe tiếng động anh quay lại và đứng sững ngạc nhiên khi thấy 2 cô gái.

Phương Mai cũng ngó anh sững sốt . Mỹ Linh bụm miệng cố đừng cười lớn . Cô nói như thanh minh :

- Ê cái này không phải ta nghe . Anh Hoan nói ta tưởng thật chứ không phải tự vẽ ra nghe mi.

Một lời nói dối rành ra đó . Nhưng Phương Mai không để ý . Mà nếu biết chắc cô cũng không giận . Mừng quá nên cô không nghĩ đến chuyện giận nữa.

tường kéo ghế :

- Hai cô ngồi chơi . Đợi anh tí nghe.

Anh vào trong mặc áo . Ở ngoài Mỹ Linh thì thầm :

- Mi ở đây nghe ta đi mua ổi vô ăn.

Nói rồi không đợi Phương Mai phản ứng . Cô chuồn thẳng . Phương Mai ngồi im nhìn mặt bàn cô nửa mừng nửa thấy lúng túng vì mình đã đến đây . Cho nên khi anh tường trở ra và ngồi trước mặt cô cô lúng túng thanh minh :

- Linh nó bảo anh bị xe... cho nên tụi em đến thăm em cứ tưởng...

tường chăm chú nghe cô nói . Kho hiểu ra anh mím môi để khỏi cười . Và hỏi 1 câu đầy ngụ ý :

- Vậy bây giờ đến đây rồi Mai có hối hận không ?

- Em cũng không biết nữa.

- Không biết hay cố tình không nói ?

thấy Phương Mai ngồi im . tường hơi nghiêng người nắm tay cô :

- Mai thích làm tình làm tội anh lắm phải không ? Bắt anh khổ sở em mới chịu hả ?

Phương Mai nhìn tay mình trong tay anh tường . Cô không hiểu sao mình không muốn rút tay lại dù như vậy thì thật xấu hổ . Cô nói lí nhí :

- Nhưng em đến đây rồi mà vậy mà anh còn không biết anh...

- Ngốc quá phải không ? Không phải vậy đâu nghe nhỏ.

Anh với tay tắt máy . trong phòng trở nên im lặng . Cả anh lẫn Phương Mai đều nhìn ra cửa . Biết tổng Mỹ Linh cố ý rút lui nên không ai chờ cô Phương Mai để yên khi anh tường kéo cô lại gần .Đứng nép vào anh tự nhiên cô nhớ đến kiểu hình chụp cô và anh đứng dưới mương lúc ở Cửu Long . thật lạ lùng như trong cơn mơ.

Hết

Nguồn: <http://vnthuquan.net>
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: vietlangdu.com
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 4 tháng 2 năm 2004